

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1969

Warszawa, dnia 15 sierpnia 1969 r.

Nr 7

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 116 — uchwała XII Plenum CRZZ z dnia 19 czerwca 1969 r. w sprawie dalszej realizacji uchwał VI/XII Kongresu Związków Zawodowych str. 230

Dział B

- Poz. 117 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1969 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (wycią) 231
- „ 118 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1969 r. w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych resortu leśnictwa i przemysłu drzewnego 235
- „ 119 — uchwała Nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. w sprawie projektowania inwestycji 237
- „ 120 — uchwała Nr 113 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1969 r. w sprawie trybu działania Rady Ministrów i Prezydium Rządu 244
- „ 121 — uchwała Nr 114 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1969 r. w sprawie koordynacji międzyresortowej 246
- „ 122 — uchwała Nr 118 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych 247
- „ 123 — rozporządzenie Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu z dnia 16 czerwca 1969 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu spirytusowego 253
- „ 124 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 czerwca 1969 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej 257
- „ 125 — zarządzenie Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 13 czerwca 1969 r. w sprawie tymczasowego rozszerzenia niektórych uprawnień kierowców 257
- „ 126 — instrukcja Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w biurach projektów 259

DZIAŁ A

116

UCHWAŁA XII PLENUM CRZZ

z dnia 19 czerwca 1969 r.

w sprawie dalszej realizacji uchwał VI/XII Kongresu Związków Zawodowych.

XII Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych zatwierdza przedstawione przez Prezydium CRZZ sprawozdanie z działalności związków zawodowych w pierwszej połowie kadencji CRZZ, obejmujące okres od VI Kongresu do połowy 1969 r.

Plenum stwierdza, że działalność ruchu zawodowego, prowadzona w okresie sprawozdawczym, była zgodna z uchwałą VI Kongresu Związków Zawodowych. Odpowiadała ona najwyższemu interesom ludzi pracy, ich dążeniom do umocnienia i rozkwitu Polski budującej socjalizm.

W minionych dwóch latach dokonał się dalszy rozwój gospodarczy kraju, nastąpił wzrost produkcji i dochodu narodowego, polepszyła się materialna sytuacja ludności, pomyślnie zostało rozwiązanych wiele ważnych problemów socjalnych ludzi pracy. Wprowadzony został nowy system emerytur i rent oraz nowy, społecznie sprawiedliwy system urlopów pracowniczych, powiększający wymiar urlopu dla robotników. Rozszerzony został zespół środków prawnych w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przyjęte zostały nowe zasady świadczeń pieniężnych z tytułu odszkodowań za wypadki przy pracy.

Wzrosła rola samorządu robotniczego jako podstawowej demokratycznej formy udziału załóg we współzarządzaniu przedsiębiorstwem. Rozszerzył się zasięg i wzrosła skuteczność społeczno-wychowawczej działalności związków zawodowych.

Zadania te realizowane były z powodzeniem dzięki pogłębiającym się przemianom w świadomości ludzi pracy, umocnieniu poczucia ich odpowiedzialności za rozwój socjalistycznego budownictwa. Ugruntowaniu socjalistycznej świadomości sprzyjało duże ożywienie działalności ideowo-politycznej, rozwijane w toku walki z rewizjonizmem i antysocjalistycznymi elementami rodzimej reakcji.

Aktywność polityczna klasy robotniczej i ogółu ludzi pracy wyrażała się w wielkich kampaniach zobowiązaniowych i czynach społecznych na cześć V Zjazdu partii i XXV-lecia Polski Ludowej.

Plenum wita z uznaniem te nowe inicjatywy, będące wyrazem poparcia linii programowej partii i władzy ludowej. Wyrażamy przekonanie, że w miarę zbliżania się doniosłego jubileuszu XXV-lecia zobowiązania produkcyjne i czyny społeczne oraz inne inicjatywy, zmierzające do wzrostu i podniesienia efektywności produkcji, rozwijania postępu technicznego, podnoszenia kwalifikacji zawodowych, poprawy warunków pracy i ugruntowania socjalistycznych zasad współżycia przybiorą powszechny charakter, aby jak najgodniej powitać historyczną rocznicę Manifestu Lipcowego.

XII Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych, stwierdzając prawidłowy przebieg realizacji uchwał VI Kongresu Związków Zawodowych, jednocześnie uznaje za niezbędne wzmoczenie wysiłków wszystkich ogniw i instancji związkowych dla dalszego, pełnego wykonania decyzji VI Kongresu w latach 1969—1971. Generalną wytyczną do pracy na

najbliższe lata dla całego ruchu zawodowego stały się uchwały V Zjazdu partii i II Plenum KC PZPR.

Wynikające stąd główne zadania związków zawodowych i samorządu robotniczego powinny koncentrować się na zapewnieniu dalszego podnoszenia efektywności naszej gospodarki i wypracowaniu jak największego dochodu narodowego, aby coraz lepiej zaspokajać materialne, socjalnobytowe i kulturalne potrzeby ludzi pracy. Nowe metody opracowania planu gospodarczego stwarzają szczególne możliwości pełnego zaangażowania załóg, rad zakładowych, organów samorządu robotniczego i wszystkich instancji związkowych w realizacji bieżących zadań gospodarczych oraz w opracowanie projektu planu na rok 1970 i nowego 5-letniego planu gospodarczego na lata 1971—1975.

Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych uznaje za konieczne, aby wszystkie instancje związkowe, kierując się dokonaną oceną i wytycznymi zawartymi w przemówieniu Przewodniczącego CRZZ — Ignacego Logi-Sowińskiego, podsumowały dotychczasowe wyniki w realizacji uchwały VI Kongresu Związków Zawodowych oraz podjęły konkretne działania, mające na celu zapewnienie pełnego wykonania zadań z niej wynikających, a także wytyczonych w uchwałach V Zjazdu partii i II Plenum KC PZPR kierunków rozwoju naszej socjalistycznej gospodarki.

Wszystkie ogniwa i instancje związkowe powinny współdziałać z odpowiednimi ministerstwami, zjednoczeniami, zakładami pracy i samorządem robotniczym w kierunku zwiększania efektywności inwestycji, ustalenia rezerw i możliwości bezinwestycyjnego wzrostu produkcji oraz określenia programu ich konsekwentnego wykorzystania. Zagadnienie to powinno być szczególnie podejmowane w bezpośredniej działalności w wydziałach, w zespołach i brygadach, a także na naradach wytwórczych.

Dla realizacji tych przedsięwzięć nieodzowne jest pełne wykorzystanie wniosków, propozycji i inicjatyw załóg, dotyczących produkcji, warunków pracy, opieki socjalnej i działalności wychowawczej, zgłoszonych w toku dyskusji przed V Zjazdem partii, w czasie kampanii sprawozdawczo-wyborczej do zakładowych ogniw związkowych i rad robotniczych oraz wyborów do Sejmu i rad narodowych.

Zgodnie z uchwałą X Plenum CRZZ ruch zawodowy powinien zacieśniać współdziałanie z terenowymi organami przedstawicielskimi — radami narodowymi. Od sprawnej pracy tych organów zależy w istotnej mierze lepsze zaspokojenie potrzeb bytowych i kulturalnych społeczeństwa.

Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych wyraża głębokie przekonanie, że w wyniku twórczej aktywności ludzi pracy, wzmoczonej działalności organizacji i instancji związkowych oraz samorządu robotniczego zadania te w pełni zostaną zrealizowane.

XII PLENUM
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

DZIAŁ B

117

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 czerwca 1969 r.

w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych.*(wyciąg)**(Dziennik Ustaw z dnia 23 czerwca 1969 r. Nr 17, poz. 125)*

Na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Pomoc materialna udzielana studentom szkół wyższych obejmuje pomoc stypendialną i pomoc rzeczową.

2. Pomoc stypendialną stanowią:

1) stypendia pieniężne:

- a) zwyczajne (całkowite i częściowe),
- b) fundowane,
- c) fundacji robotniczej,
- d) naukowe;

2) zasiłki pieniężne:

- a) dla studentów 1 semestru I roku studiów,
- b) losowe,
- c) zwrotne;

3) stypendia bezgotówkowe:

- a) stołówkowe (całkowite i częściowe),
- b) mieszkaniowe (całkowite i częściowe).

3. Pomoc rzeczową stanowią:

1) uprawnienie do korzystania za ustaloną opłatą ze stołówki studenckiej,

2) uprawnienie do korzystania za ustaloną opłatą z zakwaterowania w domu studenckim,

3) zasiłki rzeczowe.

§ 2. 1. Stypendia zwyczajne i naukowe, zasiłki dla studentów 1 semestru I roku studiów, zasiłki losowe, zwrotne i rzeczowe oraz bezgotówkowe stypendia stołówkowe i mieszkaniowe udzielane są ze środków przewidzianych w częściach budżetu Państwa, obejmujących szkoły wyższe.

2. Stypendia fundowane udzielane są ze środków własnych rad narodowych, przedsiębiorstw, instytucji, organizacji i banków.

3. Stypendia fundacji robotniczej udzielane są ze środków funduszu zakładowego zakładów pracy.

4. Środki na stypendia fundowane i na stypendia fundacji robotniczej (ust. 2 i 3) przekazywane są przez jednostki fundujące właściwej szkole wyższej.

§ 3. 1. Student może korzystać tylko z jednej z form pieniężnej pomocy stypendialnej wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 1 lit. a)—c) oraz pkt 2 lit. a) i c).

2. Student korzystający ze stypendium zwyczajnego lub stypendium fundacji robotniczej może równocześnie korzystać ze stypendium naukowego. W takim wypadku wysokość stypendium zwyczajnego lub stypendium fundacji robotniczej ulega odpowiedniemu obniżeniu, tak aby łączna suma obydwu stypendiów nie przekraczała kwoty 1.050 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Stypendia zwyczajne mogą być przyznawane studentom dwóch ostatnich lat studiów na kierunkach objętych przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) tylko w braku odpowiedniej liczby stypendiów fundowanych.

2. Jeżeli liczba stypendiów fundowanych, odpowiadających warunkom określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146), będzie mniejsza niż zakładano w planie, o którym mowa w § 13, to na kierunkach objętych przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) mogą być przyznawane studentom ostatnich dwóch lat, zamiast brakujących stypendiów fundowanych, stypendia zwyczajne. W tym wypadku Minister Finansów zwiększy odpowiednio kredyty budżetowe na stypendia zwyczajne.

§ 5. Studentowi korzystającemu ze stypendium zwyczajnego, fundowanego, fundacji robotniczej, naukowego lub z zasiłku dla studentów 1 semestru I roku studiów może być równocześnie przyznane bezgotówkowe stypendium stołówkowe i mieszkaniowe lub uprawnienie do korzystania za ustaloną opłatą ze stołówki studenckiej i z zakwaterowania w domu studenckim.

§ 6. 1. Ze stypendium zwyczajnego, fundowanego i fundacji robotniczej oraz z bezgotówkowego stypendium stołówkowego i mieszkaniowego mogą korzystać studenci, którzy:

1) zachowują postawę moralną i obywatelską godną studenta Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

2) wykazują się dobrymi postępami w nauce,

3) nie wykonują stałej pracy zarobkowej na podstawie umowy o pracę,

4) znajdują się w sytuacji materialnej uzasadniającej przyznanie stypendium.

2. Ze stypendium naukowego mogą korzystać studenci, którzy odpowiadają warunkom wymienionym w ust. 1 pkt 1—3.

3. Z zasiłku dla studentów 1 semestru I roku studiów, z zasiłku losowego i zwrotnego mogą korzystać studenci, którzy odpowiadają warunkom wymienionym w ust. 1 pkt 1, 3 i 4.

4. Z pomocy rzeczowej mogą korzystać studenci, którzy wykazują się nienaganną postawą moralną i obywatelską oraz odpowiadają warunkom określonym odrębnymi przepisami.

§ 7. 1. Pomoc materialną cofa się, jeżeli student przestał odpowiadać warunkom wymaganym do przyznania określonego rodzaju pomocy.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w wypadkach, gdy student pobierający stypendium fundowane lub stypendium fundacji robotniczej przestał odpowiadać warunkowi określonymu w § 6 ust. 1 pkt 4.

3. Wypłatę stypendium można zawiesić w razie wszczęcia przeciwko studentowi postępowania dyscyplinarnego.

§ 8. 1. W razie ujawnienia, że student uzyskał pomoc stypendialną na podstawie danych niezgodnych z prawdą, dziekan cofa przyznane stypendium i przekazuje sprawę radzie wydziałowej do spraw młodzieży w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego oraz przedstawienia wyników i wniosków. W zależności od wyników dochodzenia rektor może zalecić wszczęcie postępowania dyscyplinarnego oraz podjąć decyzję co do obowiązku zwrotu równowartości udzielonej studentowi pomocy materialnej.

2. Do podlegających zwrotowi należności z tytułu pomocy materialnej udzielonej studentowi stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 9. 1. Stypendia i zasiłki wypłacają szkoły wyższe.

2. Stypendia zwyczajne, fundowane i naukowe wypłacane są przez 10 miesięcy w roku.

3. Stypendiów wymienionych w ust. 2 nie wypłaca się w okresie odbywania przez studenta płatnej praktyki, chyba że przypada ona na miesiąc lipiec.

Rozdział 3.

Stypendia fundowane.

§ 13. 1. Podstawą fundowania stypendiów przez jednostki, o których mowa w § 2 ust. 2, jest ustalany corocznie przez Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac ogólnokrajowy plan rozmieszczenia absolwentów na kierunkach studiów objętych przepisami ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych oraz ogólnokrajowy plan rozdziału stypendiów na kierunkach studiów nie objętych tą ustawą. Ministrowie i przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych sporządzają odpowiadające tym planom wykazy podległych zakładów zobowiązanych do ufundowania odpowiedniej liczby stypendiów.

2. Wypadki, w których zakłady pracy mogą fundować stypendia poza planem ogólnokrajowym, określa Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

3. Szczegółowe zasady ustalania i realizacji planów, o których mowa w ust. 1, określa Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe.

4. Stypendia dla studentów wydziałów lekarskich akademii medycznych i wyższych szkół wychowania fizycznego mogą fundować prezydium wojewódzkich i powiatowych rad narodowych oraz zakłady lecznicze określone przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

5. Stypendia dla studentów wyższych szkół wychowania fizycznego mogą ponadto fundować organizacje społeczne określone przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w trybie określonym w ust. 4.

§ 14. 1. Stypendia fundowane mogą być przyzna-

wane przez szkoły wyższe począwszy od III roku studiów.

2. Na wydziałach, na których podział na kierunki lub specjalizacje (specjalności) ma miejsce wcześniej niż na III roku studiów, stypendia fundowane mogą być przyznawane począwszy od takiego roku studiów.

§ 15. Jednostka fundująca stypendium może wskazać kandydata do stypendium lub zastrzec pierwszeństwo dla kandydata pochodzącego z miejscowości będącej siedzibą tej jednostki lub z miejscowości pobliskiej. W razie imiennego wskazania kandydata przez jednostkę fundującą, stypendium może mu być przyznane począwszy od 1 roku studiów.

§ 16. Zakład pracy, który zawarł ze studentem umowę przedwstępną przewidzianą przepisami ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych, obowiązany jest na wniosek studenta podpisać z nim umowę o stypendium fundowane, jeżeli student odpowiada warunkom określonym w § 6 ust. 1.

§ 17. Stypendia fundowane wynoszą na wszystkich kierunkach studiów:

Rok (semestr) studiów	Miesięczna wysokość stypendium fundowanego przez jednostkę, której siedziba znajduje się:		
	w mieście wojewódzkim	w mieście stanowiącym powiat miejski	w innym mieście osiedlu lub miejscowości
na 1 semestrze I roku	450 zł	450 zł	450 zł
na 2 semestrze I roku	650 zł	700 zł	800 zł
na II i III roku	700 zł	750 zł	850 zł
na IV roku i latach wyższych	750 zł	800 zł	900 zł

§ 18. Studenci pobierający stypendia fundowane obowiązani są do utrzymywania ścisłej więzi z jednostką fundującą, a w szczególności do:

1) informowania kierownika jednostki fundującej o postępach w nauce,

2) występowania z inicjatywą odbywania praktyk studenckich w jednostce fundującej,

3) konsultowania z kierownikiem jednostki fundującej tematu pracy dyplomowej lub magisterskiej.

§ 19. 1. Jednostki fundujące stypendia są obowiązane do utrzymywania ścisłej więzi ze swoimi stypendystami, a w szczególności do:

1) podpisywania umów stypendialnych bezpośrednio w zakładzie pracy,

2) umożliwienia stypendyście, po porozumieniu się ze szkołą wyższą, odbycia w swoim zakładzie praktyk studenckich w celu bliższego zapoznania się już w czasie studiów z warunkami pracy jednostki fundującej stypendia, jak również odbycia wstępnego stażu pracy po ukończeniu studiów,

3) umożliwienia stypendystom pracy zarobkowej w swoim zakładzie pracy podczas wakacji letnich,

4) zapraszania stypendystów na ważniejsze zebrania załóg.

2. Koszty przejazdu stypendystry do zakładu pracy i z powrotem w wypadkach określonych w ust. 1, a także w celu podjęcia pracy pokrywają jednostki fundujące ze środków własnych.

3. Szkoły wyższe zobowiązane są do uwzględniania

w miarę możliwości wniosków jednostek fundujących stypendia w zakresie tematów prac dyplomowych lub magisterskich stypendystów oraz odbycia przez nich praktyki.

§ 20. 1. Stypendium fundowane może być przyznane także studentom, którzy pobierają stypendia naukowe lub fundacji robotniczych. W takich wypadkach wypłatę stypendiów naukowych i fundacji robotniczej zawieszają się.

2. O przyznaniu stypendium fundowanego stypendyście fundacji robotniczej szkoła wyższa zawiadamia samorząd robotniczy lub radę zakładową.

§ 21. 1. Jednostka fundująca obowiązana jest zatrudnić absolwenta szkoły wyższej, który w okresie studiów korzystał ze stypendium fundowanego przez tę jednostkę. W okresie tego zatrudnienia stosuje się obowiązujące w danym zakładzie przepisy regulujące stosunek pracy.

2. Jednostka fundująca może zrezygnować z zatrudnienia absolwenta stypendysty, jeżeli po uzyskaniu zgody jednostki nadrzędnej zawiadomi stypendystę listem poleconym, a w stosunku do stypendystów objętych przepisami ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych — również pełnomocnika Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych działającego przy szkole, którą stypendysta kończy, o rezygnacji z zatrudnienia go co najmniej na 3 miesiące przed przewidywanym ukończeniem studiów.

3. W wypadku określonym w ust. 2 jednostka fundująca obowiązana jest jednak do wypłacania stypendyście stypendium fundowanego do końca studiów.

4. W uzasadnionych wypadkach stypendysta pobierający stypendium fundowane może ubiegać się o zamianę otrzymywanego stypendium fundowanego na stypendium fundowane przez innego fundatora. Zamiana stypendium wymaga zgody obu fundatorów. W stosunku do stypendystów objętych przepisami ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych — w razie braku zgody fundatorów — rozstrzyga pełnomocnik Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych działający przy szkole, w której stypendysta studiuje, po porozumieniu się z jednostką nadrzędną fundatora oraz po zasięgnięciu opinii uczelnianej komisji opiniującej w sprawach zatrudniania absolwentów.

5. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac uprawniony jest do wydawania wytycznych w zakresie zmiany fundatora.

§ 22. 1. Stypendysta obowiązany jest w ciągu 14 dni od dnia ukończenia studiów porozumieć się z jednostką fundującą i ustalić dokładną datę podjęcia pracy. Stypendysta obowiązany jest podjąć pracę w ciągu 2 miesięcy od dnia ukończenia studiów i wykonywać ją przez okres równy okresowi pobierania stypendium fundowanego i ewentualnie uprzednio pobieranego stypendium naukowego nie krótszy jednak niż rok i nie dłuższy niż 3 lata.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do stypendysty naukowego, który przed otrzymaniem stypendium naukowego pobierał stypendium fundowane, a po ukończeniu studiów lub odbyciu asystenckich studiów przygotowawczych nie został powołany na stanowisko pracownika naukowo-dydaktycznego. Okres

asystenckich studiów przygotowawczych wlicza się do okresu pracy u fundatora.

3. Na kierunkach objętych przepisami ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych stypendysta po ukończeniu studiów obowiązany jest wykonywać pracę w jednostce fundującej przez okres nie krótszy od okresu wykonywania obowiązku wynikającego z tej ustawy.

§ 23. 1. Stypendia fundowane podlegają zwrotowi, jeżeli stypendysta nie wykonał obowiązków, o których mowa w § 22.

2. Obowiązek zwrotu pobranych kwot może być nałożony również na stypendystę, któremu cofnięto stypendium w myśl § 7 lub który z nie usprawiedliwionych przez szkołę przyczyn zrezygnował ze studiów albo bez zgody jednostki fundującej zmienił kierunek studiów.

3. Jeżeli stypendysta z własnej winy nie przepracował w jednostce fundującej pełnego okresu czasu, o którym mowa w § 22 ust. 1, obowiązany jest zwrócić tej jednostce proporcjonalną część pobranego stypendium fundowanego.

4. Stypendysta zwolniony jest od obowiązku zwrotu pobranego stypendium w razie niezatrudnienia go przez jednostkę fundującą.

§ 24. 1. Od obowiązku odpracowania i zwrotu pobranego stypendium fundowanego stypendysta zwolniony jest w razie:

1) inwalidztwa I lub II grupy nabytego w czasie studiów lub po ich ukończeniu,

2) powołania go bezpośrednio po ukończeniu studiów lub w czasie wykonywania pracy z tytułu umowy stypendialnej do zawodowej lub okresowej służby wojskowej.

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac określi inne wypadki, w których stypendysta będzie mógł być zwolniony od wykonania obowiązków wynikających z umowy stypendialnej.

3. Odroczenie wykonania przez absolwenta obowiązku pracy, wynikającego z umowy stypendialnej, może być udzielone w uzasadnionych wypadkach na wniosek absolwenta:

— przez jednostkę fundującą, jeżeli okres odroczenia nie przekracza jednego roku,

— przez jednostkę nadrzędną nad jednostką fundującą, jeżeli okres odroczenia przekracza jeden rok.

§ 25. W sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem do stypendystów pobierających stypendia fundowane, a studiujących na kierunkach studiów nie objętych przepisami ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych — stosuje się odpowiednio przepisy § 1, § 11 ust. 3, § 22 ust. 1, 3 i 4, § 23—31, § 32 ust. 1 i 2, § 33 ust. 1 i 2, § 34, § 35 ust. 1—5, § 37, § 38 ust. 1—3 i 5, § 39—41, § 42 ust. 1, § 43 ust. 1 i 2, § 45 i § 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. z 1964 r. Nr 22, poz. 146, z 1968 r. Nr 16, poz. 101 oraz z 1969 r. Nr 7, poz. 59 i Nr 14, poz. 101).

Rozdział 4.

Stypendia fundacji robotniczej.

§ 26. 1. Stypendia fundacji robotniczej mogą być przyznawane począwszy od I roku studiów imiennie określonym studentom, rekrutującym się z rodzin

długoletnich i zasłużonych pracowników, lub wychowankom placówek oświatowo-wychowawczych albo studentom, którym załoga robotnicza z innych przyzyczyn uzna za celowe udzielenie pomocy.

2. Decyzję w sprawie przyznania stypendium, jego wysokości i okresu wypłacania podejmuje w formie uchwały konferencja samorządu robotniczego, a w razie jej braku — plenum rady zakładowej zakładu pracy. O podjętej decyzji rada robotnicza lub rada zakładowa zawiadamia właściwą szkołę wyższą.

3. Do stypendystów fundacji robotniczej stosuje się odpowiednio przepisy § 18 i 19.

§ 27. 1. W razie przyznania stypendyście fundacji robotniczej stypendium fundowanego wypłata stypendium fundacji robotniczej ulega zawieszeniu. Przepis § 22 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

2. W razie przyznania stypendyście fundacji robotniczej stypendium naukowego — stypendium fundacji robotniczej ulega obniżeniu zgodnie z zasadą określoną w § 3 ust. 2.

3. Szczegółowe zasady przyznawania stypendiów fundacji robotniczej określają wytyczne wydane przez Centralną Radę Związków Zawodowych.

Rozdział 9.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 42. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Ministrem Finansów określa:

1) szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wypłacania, cofania i zawieszania stypendiów, zasiłków i nagród, a także szczegółowe zasady łączenia poszczególnych form pomocy materialnej,

2) wypadki, w których okresy pobierania stypendium (zasiłku) mogą być skrócone lub przedłużone,

3) wysokość stypendiów stołowych obejmujących poszczególne rodzaje posiłków.

§ 43. Minister Finansów w porozumieniu z ministrami, którym podlegają szkoły wyższe, i po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac określa:

1) warunki, jakim powinny odpowiadać jednostki fundujące stypendia, oraz środki własne, z których jednostki te mogą fundować stypendia,

2) tryb gromadzenia i wydatkowania środków przeznaczonych na stypendia fundowane i stypendia fundacji robotniczej,

3) tryb ewidencji oraz poboru kwot stypendiów i zasiłków podlegających zwrotowi.

§ 44. 1. Przepisy rozporządzenia dotyczące ministrów, którym podlegają szkoły wyższe, stosuje się odpowiednio do Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, a przepisy dotyczące ministrów, którym podlegają jednostki fundujące stypendia — do kierowników urzędów centralnych.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw, a przepisy dotyczące prezydiów powiatowych rad narodowych — do prezydiów

rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie oraz dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

§ 45. 1. Przepisów rozporządzenia dotyczących stypendiów zwyczajnych, fundowanych i fundacji robotniczej oraz zasiłków dla studentów 1 semestru I roku studiów nie stosuje się do studentów wyższych szkół morskich.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do stypendiów udzielanych na podstawie porozumień międzynarodowych.

§ 46. W okresie przejściowym do dnia 31 grudnia 1969 r. środki na stypendia stołowe ulegają zwiększeniu o kwoty opłat za kwatery w domach studenckich uzyskane od studentów, którym nie zostały przyznane stypendia mieszkaniowe.

§ 47. Studenci, którym przed dniem wejścia w życie rozporządzenia przyznano stypendia naukowe, pobierają te stypendia w dotychczasowej wysokości do końca studiów.

§ 48. 1. W okresie przejściowym do dnia 31 grudnia 1969 r. wysokość stypendiów fundowanych na wszystkich kierunkach studiów wynosi:

Rok (semestr) studiów	Uzyskanych w drodze bezkonkursesowej	Uzyskanych w drodze konkursu
na 1 semestrze I roku studiów	450 zł	450 zł
na 2 semestrze I roku studiów	650 zł	650 zł
na II i III roku studiów	700 zł	700 zł
na IV i wyższych latach	750 zł	765 zł

2. Studenci IV i wyższych lat studiów, którzy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia otrzymywali stypendia fundowane w drodze konkursu, otrzymują po upływie okresu wymienionego w ust. 1 stypendia w wysokości określonej w § 17, jednak nie niższej od kwoty 765 zł.

§ 49. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych (Dz. U. z 1966 r. Nr 21, poz. 139 i z 1967 r. Nr 41, poz. 205).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu obowiązują przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

§ 50. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów, ministrom, którym podlegają szkoły wyższe i jednostki fundujące stypendia, oraz prezydiom wojewódzkich i powiatowych rad narodowych.

§ 51. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1969 r. z wyjątkiem przepisów § 4, 15, 17, 26, 27, 40 i 41 ust. 3, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

118

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 czerwca 1969 r.

w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych resortu leśnictwa i przemysłu drzewnego.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 czerwca 1969 r. Nr 18, poz. 135)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw przemysłowych zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Celulozowo-Papierniczego — zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu użyto określenia:

1) „ustawa” — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. 1960 r. Nr 13, poz. 78),

2) „dyrektywna rentowność” — należy przez to rozumieć ustalony przez jednostkę nadrzędną, wynikający z zadań narodowego planu gospodarczego wskaźnik, wyrażający stosunek procentowy, w jakim pozostaje planowany wynik finansowy, z całokształtu działalności gospodarczej do planowanego kosztu własnego sprzedaży produkcji towarowej,

3) „dyrektywna sprzedaż” — należy przez to rozumieć sprzedaż produkcji towarowej w cenach fabrycznych, ustaloną przez jednostkę nadrzędną, wynikającą z zadań narodowego planu gospodarczego,

4) „planowana sprzedaż” — należy przez to rozumieć sprzedaż produkcji towarowej w cenach fabrycznych, wynikającą z planu techniczno-ekonomicznego,

5) „rzeczywista rentowność” — należy przez to rozumieć wskaźnik wyrażający stosunek procentowy, w jakim pozostaje wynik bilansowy z całokształtu działalności gospodarczej do rzeczywistego kosztu własnego sprzedaży produkcji towarowej, po weryfikacji i po dokonaniu ewentualnych korekt wyniku i kosztów,

6) „rzeczywista sprzedaż” — należy przez to rozumieć sprzedaż produkcji towarowej w cenach fabrycznych wynikającą ze sprawozdawczości finansowej.

§ 3. Przedsiębiorstwa tworzą fundusz zakładowy w zależności od stopnia wykonania dyrektywnej rentowności netto i dyrektywnej sprzedaży produkcji towarowej w cenach fabrycznych.

§ 4. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie w 100% dyrektywną rentowność netto, tworzy fundusz zakładowy w wysokości 2,7% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo wykona w 100% dyrektywną sprzedaż produkcji towarowej w cenach fabrycznych — tworzy ono fundusz zakładowy w wysokości 2,8% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie osiągnie dyrektywnej rentowności netto, wówczas fundusz zakładowy, jaki przypadałby za wykonanie 100% rentowności, ulega zmniejszeniu o 2% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 5% pogorszenia,

o dalsze 4% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 5 do 10% pogorszenia i o dalsze 7% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia od 10 do 20% pogorszenia; w razie pogorszenia dyrektywnej rentowności o 20 lub więcej procent, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego w części przypadającej za osiągnięcie rentowności netto.

4. Jeżeli przedsiębiorstwo nie osiągnie dyrektywnej sprzedaży produkcji towarowej, wówczas fundusz zakładowy, jaki przypadałby za wykonanie w 100% tej sprzedaży, ulega zmniejszeniu o 5% za każdy rozpoczęty procent niewykonania w granicach do 3% niewykonania, o dalsze 10% za każdy rozpoczęty procent niewykonania w granicach od 3% do 5% niewykonania i o dalsze 13% za każdy rozpoczęty procent niewykonania w granicach od 5% do 10% niewykonania; w razie wykonania rzeczywistej sprzedaży niższej od ustalonego wskaźnika dyrektywnego o 10 lub więcej procent przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego w części przypadającej za osiągnięcia planowanej sprzedaży.

§ 5. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie rzeczywistą rentowność i rzeczywistą sprzedaż wyższą od dyrektywnej, wówczas fundusz zakładowy przypadający za osiągnięcia dyrektywnej rentowności i dyrektywnej sprzedaży produkcji towarowej ulega odpowiedniemu zwiększeniu, które oblicza się według stawek zamieszczonych w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwom, które wykażą się szczególnymi osiągnięciami w zakresie wzrostu produkcji eksportowej, uruchomienia produkcji nowych wyrobów, wydatnej poprawy jakości wyrobów, wzbogacenia asortymentów, lub też przedsiębiorstwom, w których zajdzie konieczność naprawienia skutków pogorszenia rentowności wywołanego przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa — może być przyznany fundusz zakładowy lub mogą być dodatkowo zwiększone odpisy na fundusz zakładowy.

2. Decyzje o przyznaniu funduszu zakładowego lub o zwiększeniu odpisów na fundusz zakładowy wydaje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w trybie i granicach kwoty określonej w § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 45, poz. 279, z 1967 r. Nr 26, poz. 120, z 1968 r. Nr 29, poz. 190 oraz z 1969 r. Nr 7, poz. 58 i Nr 14, poz. 101).

§ 7. Kwota funduszu zakładowego przypadająca za poprawę dyrektywnej rentowności i sprzedaży nie może przekraczać kwoty faktycznie osiągniętej poprawy wyniku finansowego.

§ 8. Przy ustalaniu rzeczywistej rentowności dokonuje się korekty wyników i kosztów z tytułów wymienionych w art. 6 ustawy.

§ 9. W przedsiębiorstwach planowo-deficytowych

koryguje się także wyniki i koszty wskaźnikiem zmiany sprzedaży wyrobów i usług w porównaniu do planu.

§ 10. Zasady podziału między poszczególne komórki organizacyjne ruchu i zarządu przedsiębiorstwa tej części funduszu zakładowego, która zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy jest przeznaczona na nagrody dla pracowników, określa uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad podziału funduszu zakładowego przeznaczonego na nagrody (Monitor Polski Nr 61, poz. 322).

§ 11. 1. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisów na fundusz zakładowy co kwartał, przyjmując za podstawę obliczania tych odpisów odpowiednie dane, wynikające z kwartalnych sprawozdań finansowych, a za podstawę rocznego odpisu dane wykazane w zweryfikowanym sprawozdaniu rocznym po dokonaniu korekt wymienionych w §§ 8 i 9. Za podstawę obliczeń kwartalnych przyjmuje się dane od początku roku do końca danego kwartału. W celu ustalenia kwot odpisów kwartalnych należy porównać rzeczywistą rentowność osiągniętą za dany okres z roczną dyrektywną rentownością oraz rzeczywistą wartość sprzedaży z planowaną na dany kwartał, liczonych w rachunku narastającym, pod warunkiem, że roczna sprzedaż wynikająca z planu techniczno-ekonomicznego nie jest niższa od sprzedaży dyrektywnej.

2. W uzasadnionych wypadkach dyrektor zjednoczenia może wprowadzić w wyżej wymienionych celach obowiązek porównywania rzeczywistej kwartalnej rentowności z rentownością dyrektywną dla poszczególnych kwartałów.

3. Przedsiębiorstwo może dokonywać po upływie pierwszego półrocza i trzeciego kwartału wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 25% kwoty odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. Wypłaty zaliczkowe na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników nie mogą przekraczać kwoty odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac wykonanego w danym okresie.

§ 12. 1. Jeżeli rzeczywista rentowność przedsiębiorstwa i rzeczywista sprzedaż nie uzasadniają pełnej wysokości utworzonego i wypłaconego zaliczkowo funduszu zakładowego za pierwsze półrocze oraz za trzeci kwartał, kwoty nadpłacone podlegają potrąceniu z funduszu następnego roku lub z funduszy następných lat — aż do całkowitego zlikwidowania nadpłaty.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli w wyniku badania prawidłowości utworzonego funduszu zakładowego zostanie ujawnione, że przedsiębiorstwo dokonało odpisów w kwocie większej od rzeczywiście przysługującej.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwo, które nie spełni warunków określonych w rozporządzeniu i w związku z tym nie utworzy funduszu zakładowego, może wydatkować na nagrody i świadczenia dla pracowników kwotę nie przekraczającą 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac. Wydatki te zalicza się na straty przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli w następnych okresach danego roku przedsiębiorstwo utworzy fundusz zakładowy, wówczas kwotę wydatków, o których mowa w ust. 1, należy traktować jako zaliczkową wypłatę z funduszu zakładowego.

§ 14. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do działających według zasad rozrachunku gospodarczego zakładów przedsiębiorstw wielozakładowych, jeżeli ich urządzenia księgowe pozwalają na ustalenie wyniku gospodarczego.

2. Kombinaty mogą, na mocy decyzji podjętej przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, tworzyć fundusz zakładowy w poszczególnych zakładach, jeżeli dla zakładów tych wprowadzono obowiązek sporządzania samodzielnych bilansów.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1969 r. (poz. 135).

TABELA STAWEK ODPISU DODATKOWEGO NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY ZA POPRAWĘ DYREKTYWNEJ RENTOWNOŚCI I DYREKTYWNEJ SPRZEDAŻY

Za poprawę dyrektywnej rentowności w punktach	Stawka funduszu zakładowego w % planowanego osobowego funduszu płac za jeden punkt poprawy dyrektywnego wskaźnika rentowności	Za poprawę dyrektywnej sprzedaży w %	Stawka funduszu zakładowego w % planowanego osobowego funduszu płac za jeden procent poprawy dyrektywnej sprzedaży
do 2	0,40	do 2	0,40
2,01 — 4	0,20	2,01 — 4	0,20
powyżej 4	0,10	powyżej 4	0,10

Przez punkt rozumie się poprawę o jedność zadanego wskaźnika rentowności.

Wskaźniki rentowności i sprzedaży oblicza się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku z zastosowaniem ogólnie przyjętych zasad zaokrąglania.

119

UCHWAŁA Nr 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 czerwca 1969 r.

w sprawie projektowania inwestycji.

(Monitor Polski z dnia 3 lipca 1969 r. Nr 29, poz. 220)

W celu usprawnienia przygotowania inwestycji do realizacji uchwała się następujące ramowe zasady:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Ustala się ramowe zasady sporządzania, uzgadniania i zatwierdzania założeń techniczno-ekonomicznych i projektów inwestycji, związanych z budową, rozbudową, przebudową i modernizacją, podejmowanych przez jednostki gospodarki społecznej.

2. Przepisy uchwały nie dotyczą inwestycji:

- 1) związanych z obronnością kraju, realizowanych na terenach zamkniętych,
- 2) podejmowanych w formie budownictwa doświadczalnego,
- 3) przygotowywanych na zamówienie kontrahentów zagranicznych.

§ 2. Ustala się następujące znaczenie pojęć użytych w uchwale:

1) założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji, zwane dalej „założeniami”, są to podstawowe ustalenia określające cel i program przygotowywanej inwestycji oraz inne istotne dane i parametry charakteryzujące wymagania stawiane inwestycji; umożliwiają one określenie kosztu inwestycji, podjęcie decyzji inwestycyjnej i zamówienie w oparciu o nie projektu;

2) projekt techniczny inwestycji, zwany dalej w skrócie „projektem”, jest to zbiór dyspozycji wiążących realizatorów inwestycji; ustala on w zwiększonej formie graficznej, modelowej, cyfrowej i opisowej zakres oraz sposoby prawidłowego i zgodnego z dyrektywnymi cyklami wykonania wszystkich robót, dostaw i czynności nim objętych oraz osiągnięcie efektu gospodarczego, stanowiącego cel inwestycji;

3) przedsięwzięcie inwestycyjne, zwane dalej w skrócie „przedsięwzięciem”, jest to inwestycja przewidziana do zrealizowania w określonym celu, miejscu i czasie; przedsięwzięcie inwestycyjne, zależnie od charakteru i wielkości, obejmuje jedno lub kilka zadań inwestycyjnych; dla przedsięwzięcia sporządza się założenia;

4) zadanie inwestycyjne, zwane dalej w skrócie „zadaniem”, jest to taka część zakresu rzeczowego przedsięwzięcia, która w sposób organicznie prawidłowy może być zeń wyodrębniona, a po oddaniu do użytku, w terminie wcześniejszym niż całe przedsięwzięcie, pozwala na podjęcie eksploatacji, uzyskanie określonego efektu produkcyjnego lub usługowego oraz dokonanie rozliczeń; podział na zadania ustalony w założeniach jest wiążący dla dalszego projektowania, jak również planowania, finansowania, a następnie rozliczania zakończonych i oddawanych do użytku inwestycji; dla zadania, określonego w założeniach przedsięwzięcia, sporządza się projekt;

5) obiekt budowlany, zwany dalej „obiektem”, jest to budynek, budowla inżynierska, instalacja prze-

mysłowa bądź urządzenie techniczne, stanowiące część zadania, a w niektórych wypadkach mogące stanowić zadanie.

II. Ramowe zasady przygotowania inwestycji do realizacji.**Założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji.**

§ 3. 1. Przy sporządzaniu założeń, w celu wybrania relaktywnie najkorzystniejszych rozwiązań, należy korzystać z kierunkowych opracowań programowych, jak: programy rozwoju kraju, regionów, branż i większych przedsiębiorstw, oraz bilansów i studiów w różnych przekrojach.

2. W ramach porównawczych analiz ustalenia kierunkowe, o których mowa w ust. 1, należy konfrontować z informacjami o światowych, przodujących osiągnięciach, technologiach produkcji i cyklach technologicznych — dla inwestycji produkcyjnych.

3. W założeniach dokonać należy wyboru wariantu rozwiązania inwestycji, zapewniającego relatywnie największe korzyści, poprawność i opłacalność, oraz wyboru lokalizacji i wariantu kosztowego inwestycji.

4. Jeżeli wybór, o którym mowa w ust. 3, wykracza poza kompetencje sporządzającego założenia, porównawczą charakterystykę wchodzących w rachubę rozwiązań wariantowych przedstawić należy do decyzji właściwemu inwestorowi.

5. Prototypowe rozwiązania: technologiczne, konstrukcyjne, instalacyjne i inne wymagają określenia sposobu opracowania oraz terminów ich sprawdzenia.

§ 4. Zatwierdzone założenia stanowią podstawę do rozpoczęcia odpowiednich prac projektowych, a następnie realizacji inwestycji.

§ 5. 1. Opracowanie założeń inwestor może powierzyć do wykonania:

- 1) właściwej jednostce projektowania albo
- 2) właściwej organizacji naukowo-badawczej, albo
- 3) powołanemu w tym celu zespołowi.

2. W wypadkach określonych odrębnymi przepisami inwestor może, w ramach przygotowania założeń, uzyskać rozwiązanie problemów: programowych, ekonomicznych i technicznych, a także organizacyjnych w drodze konkursów.

3. Inwestor może opracować założenia we własnym zakresie.

4. Inwestor odpowiedzialny jest za ostateczną treść założeń, a każdy z wymienionych w ust. 1 zleceńbiorców odpowiada za wyniki sporządzonych we własnym zakresie opracowań.

§ 6. 1. Założenia powinny wynikać z programu rozwoju branży, a jeżeli proponowana jest budowa nowego zakładu, powinny zawierać stwierdzenie, że nie jest możliwe uzyskanie przyrostu zdolności produkcyjnej lub usługowej w drodze zwiększenia bądź

restrykcji mocy produkcyjnych (usługowych) zakładów istniejących w danej branży.

2. Założenia powinny zawierać wymagania w zakresie zastosowania projektów obiektów typowych i powtarzalnych oraz zunifikowanych segmentów i elementów objętych tzw. typizacją otwartą, sformułowane pod kątem widzenia maksymalnego wykorzystania gotowych rozwiązań projektowych tego rodzaju.

3. Założenia, sporządzane dla inwestycji produkcyjnych, powinny zawierać wskaźniki określające:

1) korzyści ekonomiczne (ekonomiczno-społeczne), które mają być osiągnięte w rezultacie uruchomienia projektowanych nowych mocy wytwórczych,

2) poziom techniczny rozwiązań w porównaniu ze światowym poziomem oraz w świetle prognoz naukowo-technicznych.

4. W założeniach przygotowanych dla inwestycji innego typu należy podawać stosowne charakterystyczne wskaźniki.

§ 7. 1. Zakres założeń, zróżnicowany w zależności od charakteru, stopnia skomplikowania i wielkości inwestycji, uwarunkowany jest możliwością określenia na ich podstawie nieprzekraczalnego kosztu inwestycji z odpowiednią rezerwą oraz sporządzenia w oparciu o nie projektu.

2. Założenia powinny zawierać przykładowo następujące dane:

1) określenie i techniczną charakterystykę inwestycji,

2) informacje o inwestycjach towarzyszących i współzależnych,

3) koszt inwestycji,

4) rodzaj zastosowanych nośników energii, surowców i materiałów,

5) ustalany dyrektywnie cykl realizacji: prac projektowych, robót budowlano-montażowych, dostawy wyposażenia,

6) ogólną i szczegółową lokalizację inwestycji,

7) ogólne dyspozycje w sprawie rodzaju projektowanych konstrukcji, technologii wykonawstwa oraz zastosowanych w budowie elementów budowlanych i wyposażenia,

8) ogólny plan zagospodarowania terenu inwestycji ze wskaźnikową charakterystyką tego rozwiązania,

9) inne podstawowe dane niezbędne do powzięcia decyzji o celowości i efektywności proponowanej inwestycji oraz jej prawidłowej realizacji.

3. W odniesieniu do inwestycji polegających na budowie zakładów produkcyjnych zawartość założeń określona w ust. 2 powinna być powiększona przykładowo o:

1) program, technologię produkcji, określenie podstawowych maszyn i urządzeń, w tym importowanych,

2) koszty własne, akumulację i rentowność produkcji,

3) dyrektywny cykl uruchomienia produkcji i osiągnięcia projektowanych zdolności produkcyjnych,

4) przewidywaną wielkość i strukturę zatrudnienia, potrzeby w zakresie szkolenia zawodowego przyszłej załogi oraz poziom wydajności pracy,

5) wstępne rozeznanie bądź potwierdzenie możliwości uzyskania dostaw kooperacyjnych, podstawowych surowców i materiałów, w tym importowanych,

6) inne niezbędne dane.

4. Ustalony w założeniach koszt inwestycji, posiadającej określone parametry ekonomiczno-techniczne, powinien być traktowany jako nieprzekraczalny.

§ 8. 1. Sporządzający założenia obowiązany jest opracować kartę inwestycji, zawierającą podstawowe dane i wielkości ustalone stosownie do specyfiki branży, wyrażone w jednostkach rzeczowych i wartościowych.

2. Układ karty powinien umożliwiać porównanie, między innymi dla celów rozliczeń zakończonych inwestycji, danych i parametrów techniczno-ekonomicznych przyjętych w zatwierdzonych założeniach i uściślonych w projekcie z uzyskanymi rzeczywistymi efektami.

3. Karta ta, sporządzana dla nowo rozpoczynanych inwestycji produkcyjnych, powinna nadto zawierać wskaźniki klasyfikacyjne, wyprowadzone zgodnie z uchwałą nr 103 Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1969 r. w sprawie metod oceny i klasyfikowania nowo rozpoczynanych inwestycji przemysłowych w latach 1971—1975 (Monitor Polski Nr 24, poz. 186).

§ 9. 1. Właściwy minister może zdecydować o konieczności podjęcia prac projektowych o charakterze technicznym w ściśle określonym zakresie, jeżeli są one nieodzowne do uzupełnienia założeń.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, może dotyczyć zwłaszcza skomplikowanego węzła technologicznego, nowatorskiej konstrukcji, budowli lub urządzenia.

§ 10. 1. Określenie w założeniach wysokości nieprzekraczalnego kosztu z rezerwą, potrzebnego do realizacji inwestycji, powinno być oparte na:

1) cenach katalogowych obiektów i urządzeń typowych oraz segmentów i elementów zunifikowanych,

2) wskaźnikach jednostkowych nakładów inwestycyjnych bądź zweryfikowanych średnich, procentowych wskaźnikach udziału nakładów poszczególnych rodzajów w koszcie globalnym inwestycji, uzyskanych z praktyki inwestycyjnej,

3) wycenie na podstawie katalogów wskaźników kosztów i nakładów rzeczowych (KWKN),

4) kalkulacji w oparciu o dane uzyskane ze zrealizowanych obiektów (karty inwestycji dla obiektów pominiętych w KWKN),

5) cennikach maszyn i urządzeń typowych (tzw. cenach zaopatrzeniowych),

6) cenach ofertowych lub umowach wstępnych o dostawę maszyn i urządzeń nietypowych bądź informacjach central handlu zagranicznego,

7) kalkulacji indywidualnej — wyjątkowo.

2. Wytyczne w sprawie sporządzania zestawień kosztów zawiera załącznik nr 1.

3. Przy określaniu w założeniach kosztu inwestycji należy przyjmować rezerwę na nieprzewidziane wydatki w wysokości 5 do 10% kosztu inwestycji.

4. Wysokość rezerwy w granicach określonych w ust. 3 zależna jest od stopnia niepewności wyceny, jaki wystąpi w poszczególnych zadaniach bądź obiektach.

§ 11. Wyższa rezerwa od określonej w § 10 ust. 3 może być ustalona wyjątkowo, w drodze indywidualnej decyzji właściwego ministra, dla inwestycji o szczególnie skomplikowanym i nowatorskim charakterze, przy znacznym stopniu niepewności wyceny wobec braku doświadczeń bądź z innych powodów (roboty poszukiwawcze górnicze, specyficzne stosunki gruntowo-wodne terenu inwestycji itp.).

§ 12. 1. W toku przygotowania inwestycji do realizacji, zwłaszcza inwestycji technicznie skomplikowanych, w pracach studialnych i analitycznych powinny być stosowane nowoczesne metody i elektro-niczna technika obliczeniowa.

2. Wyniki obliczeń, uzyskane przy zastosowaniu elektronicznej techniki obliczeniowej, nie wymagają dodatkowego sprawdzenia metodami konwencjonalnymi, pod warunkiem przeprowadzenia weryfikacji danych liczbowych przyjętych do obliczeń.

3. Wybór metody zależy od autora opracowania, który odpowiada za jej praktyczną przydatność.

§ 13. 1. Nakłada się na sporządzających założenia, wymienionych w § 5 ust. 1 i 3, obowiązek przeprowadzania uzgodnień w toku sporządzania założeń, czynników wpływających na możliwość i warunki realizacji inwestycji.

2. Zakres uzgodnień uzależniony jest od charakteru i lokalizacji inwestycji, a wynika z przepisów szczególnych, które określają ustawowe funkcje państwowych organów nadzoru.

3. Zakres potrzebnych uzgodnień, spośród wymienionych w załączniku nr 2, ustala sporządzający założenia.

§ 14. 1. Organy, z którymi przeprowadza się uzgodnienia, mogą żądać przedstawienia im tylko tych dokumentów i danych, które są niezbędne do ustosunkowania się do zagadnień objętych ich kompetencjami.

2. Obowiązane są one zajmować ostateczne stanowisko w ciągu 2 tygodni od daty udostępnienia im odpowiednich opracowań.

3. Niezgłoszenie uwag w powyższym terminie traktować należy jako zgodę na proponowane w założeniach rozwiązania.

§ 15. 1. Nie wymagają uzgodnienia zagadnienia, których rozwiązania projektowe ustalają jednoznacznie obowiązujące normatywy techniczne projektowania, w tym projekty typowe, normy i przepisy, jeżeli w założeniach nie przewiduje się od nich odstępstw.

2. Odpowiedzialność za zgodność rozwiązań zastosowanych w założeniach z ustaleniami wymienionymi w ust. 1 określa § 5 ust. 4.

§ 16. Inwestor, który opracował założenia we własnym zakresie, obowiązany jest przekonsultować je przed zawarciem umowy z właściwymi kontrahentami.

§ 17. 1. Przed zatwierdzeniem założeń inwestycji, zwłaszcza o skomplikowanym bądź prototypowym charakterze, inwestor powinien zasięgnąć opinii właściwych instytucji bądź wybitnych specjalistów — naukowców i praktyków własnych lub spoza resortu. Może również uzyskać opinie przedstawicieli zakładów naukowych albo stowarzyszeń technicznych bądź ekonomicznych.

2. W wypadkach uzasadnionych znacznym zakresem inwestowania właściwy minister (kierownik urzędu centralnego), prezes zarządu centralnego związku spółdzielczego, przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może powołać na stałe lub doraźnie grupę specjalistów dla opiniowania założeń wskazanych inwestycji.

3. Korzystanie z opinii, o których mowa w ust. 1 i 2, nie zmniejsza odpowiedzialności inwestora za ostateczną treść założeń.

§ 18. 1. Założenia inwestycji:

1) branżowych — zatwierdza dyrektor zjednoczenia,

2) przedsiębiorstw — zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa,

3) jednostek budżetowych — zatwierdza kierownik jednostki budżetowej.

2. Minister (kierownik urzędu centralnego) może zastrzec do swej właściwości zaopiniowanie lub zatwierdzenie — ze względu na znaczenie danej inwestycji — założeń niektórych inwestycji wymienionych w ust. 1.

3. Założenia inwestycji rad narodowych zatwierdza w zasadzie właściwe prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa). Może ono jednak upoważnić inwestorów bezpośrednio im podległych do zatwierdzenia założeń inwestycji wymienionych w upoważnieniach.

§ 19. 1. Założenia dotyczące spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego zatwierdzają właściwe prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województwa).

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województwa) mogą upoważnić dyrektora oddziału Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego do zatwierdzenia założeń, o których mowa w ust. 1.

§ 20. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów może zastrzec do swej właściwości zaopiniowanie założeń inwestycji o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, zwłaszcza pod kątem widzenia powiązań międzyresortowych.

§ 21. Udzielenie opinii o której mowa w § 18 ust. 2 i w § 20, może być dokonane w formie bezpośredniego udziału przedstawicieli ministra lub Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w pracach związanych z przygotowaniem założeń do decyzji inwestorów, wymienionych w § 18 ust. 1.

§ 22. 1. Zobowiązuje się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do odrębnego uregulowania w terminie do dnia 30 września 1969 r. trybu zatwierdzania planów zagospodarowania terenu inwestycji, tzw. planów realizacyjnych, w powiązaniu z uzyskaniem lokalizacji szczegółowej inwestycji.

2. Zatwierdzenie to powinno dotyczyć sprawdzenia prawidłowości rozwiązań architektoniczno-urbanistycznych zawartych w planie realizacyjnym oraz ich zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Projekt techniczny inwestycji.

§ 23. 1. Projekt sporządzany jest dla zadania inwestycyjnego na podstawie zatwierdzonych założeń i uzyskanej lokalizacji szczegółowej inwestycji.

2. Dokładność i stopień szczegółowości projektu powinny być dostosowane do rzeczywistych potrzeb i warunków realizacji budowy.

3. Sporządzenie projektu może być powierzone:

1) jednostce projektowania,

2) wykonawcy bądź dostawcy, który podejmuje się realizacji inwestycji łącznie ze sporządzeniem projektu.

§ 24. Umawiające się strony mogą przyjmować sukcesywną dostawę (na budowę) projektów, które

zostaną sporządzone kolejno dla poszczególnych obiektów, stosownie do ustalonej w założeniach, na zasadzie porozumienia z wykonawcą, kolejności realizacyjnej inwestycji.

§ 25. 1. Zabrania się:

1) indywidualnego projektowania, gdy mogą być wykorzystane projekty typowych obiektów lub obiektów zrealizowanych, charakteryzujących się korzystnymi parametrami,

2) stosowania rozwiązań indywidualnych, gdy istnieją możliwości wykorzystania zunifikowanych segmentów i elementów, objętych tzw. typizacją otwartą.

2. Zastosowanie w projekcie rozwiązań indywidualnych może nastąpić tylko w razie niemożności lub wyraźnej nieopłacalności zastosowania rozwiązań typowych lub powtarzalnych. Wymaga to zawsze uzasadnienia potwierdzonego przez kierownika jednostki projektowania (dyrektora biura projektów) bądź osoby przez niego upoważnionej.

3. Tryb uzyskiwania zezwoleń na opracowanie indywidualnych projektów: obiektów, segmentów i elementów ustalają odrębne przepisy wydane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 26. 1. Jednostki projektowania obowiązane są sporządzać rysunki robocze architektoniczno-budowlane i konstrukcyjne w zakresie niezbędnym dla zgodnego z projektem wykonania na ich podstawie robót budowlano-montażowych, w szczególności zaś dla:

1) budynków szkieletowych monolitycznych i prefabrykowanych budowli inżynierskich, jak np. maszty, mosty, wiadukty, chłodnie kominowe, konstrukcje sprężone przekryć o dużych rozpiętościach i skomplikowanym kształcie geometrycznym (paraboliczne, konoidalne itp.) oraz związanych z nimi rusztowań i deskowań specjalnych,

2) detali architektoniczno-budowlanych będących opracowaniami autorskimi,

3) detali architektury wnętrz.

2. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe sporządzają w miarę potrzeby we własnym zakresie pozostałe rysunki robocze rusztowań i deskowań, rysunki warsztatowe konstrukcji stalowych i urządzeń instalacyjnych, rysunki montażowe oraz form do wytwarzania prefabrykatów bądź zlecają ich sporządzenie.

3. Przedsiębiorstwa przemysłowe dostawców maszyn i urządzeń inwestycyjnych sporządzają we własnym zakresie następujące opracowania:

1) rysunki warsztatowe (szablonów, traserskie i faz obróbki mechanicznej),

2) rysunki konstrukcyjne nietypowych maszyn i urządzeń oraz dane niezbędne do zaprojektowania fundamentów pod maszyny i urządzenia,

3) projekty i rysunki montażowe.

§ 27. Rysunków elementów i detali: architektoniczno-budowlanych, maszyn i urządzeń ujętych w dostępnych katalogach nie należy sporządzać w ramach projektu. Należy natomiast powołać się na odpowiedni katalog i jego pozycję bądź — o ile jest to niezbędne — załączyć fotokopię rozwiązania katalogowego.

§ 28. Instrukcje szczegółowe, projekty zagospodarowania placu budowy i organizacji robót sporządza

we własnym zakresie i na własny koszt zainteresowany wykonawca robót.

§ 29. 1. Projekt organizacji produkcji i zarządzania zakładem, plan uruchamiania zakładu, przygotowania i szkolenia kadr oraz dokumentację rozruchową obowiązany jest dostarczyć przyszły użytkownik. W zależności od zawartej umowy i systemu realizacji inwestycji obowiązek ten może spoczywać odpowiednio na: generalnym dostawcy maszyn i urządzeń, generalnym wykonawcy albo jednostce projektowania, jeżeli podjęła się ona roli generalnego wykonawcy bądź dostawcy.

2. Całość lub część tych opracowań może być zlecona specjalizowanemu przedsiębiorstwu.

§ 30. 1. Projekt powinien zawierać przykładowo:

1) podstawowe dane charakteryzujące zadanie inwestycyjne,

2) szczegółowy plan zagospodarowania terenu, sporządzony dla zadania inwestycyjnego,

3) projekty obiektów budowlanych i robót,

4) rysunki robocze w zakresie podanym w § 26 ust. 1,

5) kosztorysy i zestawienie kosztów zadania,

6) wskaźniki techniczno-ekonomiczne, charakteryzujące główne rozwiązania w projekcie.

2. W wypadku inwestycji polegających na budowie zakładów produkcyjnych zawartość projektu określona w ust. 1 powinna być powiększona przykładowo o:

1) opis technologii i przebiegu procesu produkcji,

2) zestawienia, specyfikacje oraz charakterystyki maszyn i urządzeń, stanowiących wyposażenie technologiczne zakładu,

3) plany rozstawienia maszyn i urządzeń bądź ważniejsze węzły technologiczne, w razie potrzeby przekroje hal z gabarytami maszyn i urządzeń,

4) rysunki bądź modele koordynacyjno-kontrolne sieci i urządzeń technologicznych projektowanych w obiekcie,

5) projekt uruchamiania produkcji, sporządzony w myśl zasad ustalonych w § 29.

§ 31. W trakcie sporządzania projektu, zwłaszcza przy sukcesywnej dostawie projektów na budowę, powinny być dokonane dodatkowe przez jednostkę projektowania uzgodnienia tylko tych zagadnień, których przeprowadzenie w toku sporządzania założeń było niemożliwe bądź wymaga potwierdzenia ze względu na upływ czasu.

§ 32. Jednostka projektowania ponosi pełną odpowiedzialność za sporządzony projekt.

§ 33. Inwestor odbiera projekt po sprawdzeniu jego zgodności z założeniami i dotrzymania przez zleceniobiorcę warunków umowy.

§ 34. Pełnienie nadzoru autorskiego należy do obowiązku sporządzającego projekt.

Uproszczony tryb przygotowania inwestycji do realizacji.

§ 35. 1. Realizację inwestycji prostych należy oprzeć na wykorzystaniu projektów typowych i powtarzalnych, uzyskanej lokalizacji szczegółowej inwestycji oraz adaptacji projektu typowego lub powtarzalnego do warunków miejscowych z pominięciem założeń i projektu.

2. Realizacja inwestycji modernizacyjnych, o niewielkim udziale robót, podejmowanych na terenie

prawnie użytkowanym, może być oparta na uproszczonym opracowaniu z pominięciem założeń i projektu.

3. Uproszczone opracowanie może sporządzić we własnym zakresie inwestor dla robót, dla których nie ma obowiązku sporządzania projektu.

4. Inwestycja realizowana na zasadach określonych w ust. 1 i 2 wymaga zgłoszenia właściwemu organowi państwowego nadzoru budowlanego.

§ 36. 1. W wypadkach, określonych w § 35 ust. 1 i 2, założenia i projekt mogą być zastąpione przykładowo przez:

1) opis funkcji użytkowej z uzasadnieniem potrzeby podjęcia inwestycji,

2) uproszczone obliczenie spodziewanych efektów i terminarz ich uzyskania,

3) zestawienie kosztów bądź preliminarz zakupów i wydatków,

4) szkice sytuacyjne i rysunki z opisem technicznym, jeżeli wykonanie robót tego wymaga.

2. W wypadku określonym w § 35 ust. 2, gdy wymianę urządzeń produkcyjnych oferuje ich producent, wystarczającą podstawą do przeprowadzenia tego rodzaju modernizacji może być również oferta, a następnie umowa zawarta z zamawiającym, która określi zakres i termin oraz koszt tej wymiany i koszty gwarantowane zamawiającemu.

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 37. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wiodący w branży mogą wydać instrukcje (wytyczne) branżowe, uzupełniające ramowe przepisy niniejszej uchwały.

2. Instrukcje te nie mogą naruszać podstawowych zasad, ustalonych w niniejszej uchwale. Powinny się one koncentrować na podstawowej problematyce, decydującej o specyfice danej branży, pogłębieniu uproszczeń w procesie przygotowania inwestycji do realizacji oraz unowocześnieniu metod projektowania inwestycji, w myśl ramowych zasad niniejszej uchwały.

3. Instrukcje powinny być wydane w szczególności dla:

1) inwestycji, których projektowanie wymaga wyprzedzającego przeprowadzenia specjalistycznych prac studialnych, geologiczno-poszukiwawczych, hydrotechnicznych, badawczych i programowych, w zakresie wykraczającym poza potrzeby konkretnej inwestycji:

a) górniczych,

b) liniowych i sieciowych,

c) hydrotechnicznych oraz

d) typu specjalnego i produkcyjnego w rolnictwie;

2) mieszkaniowego budownictwa osiedlowego, ze względu na wyprzedzające przygotowanie programów osiedlowych urządzeń usługowo-socjalnych i kulturalnych oraz terenów uzbrojonych.

§ 38. 1. Z dniem wejścia w życie uchwały traci moc z zastrzeżeniem przepisu ust. 3:

1) rozdział IV (§§ 9, 10, 11) zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 27 lipca 1965 r. w sprawie organizacji i zadań służby inwestycyjnej w państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 41, poz. 234) oraz załącznik nr 4 do tego zarządzenia,

2) zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski z 1965 r. Nr 45, poz. 253 i z 1967 r. Nr 58, poz. 279),

3) pismo okólne nr 1 Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 24 stycznia 1967 r., w sprawie uproszczenia trybu opracowania i zatwierdzania dokumentacji dla inwestycji modernizacyjnych,

4) pismo okólne Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 24 marca 1967 r. w sprawie rozwiązań wariantowych w projektach inwestycji (Monitor Polski Nr 23, poz. 110),

5) zarządzenie nr 42 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 29 czerwca 1962 r. w sprawie wykorzystania projektów typowych (Dz. Bud. Nr 10, poz. 49),

6) instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 września 1954 r. w sprawie postępowania w zakresie podejmowania budowy trwałych urządzeń sportowych (Monitor Polski Nr 88, poz. 989).

2. Zobowiązuje się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do dostosowania szczegółowych przepisów w sprawie kosztorysowania do zasad określonych w niniejszej uchwale w terminie do dnia 30 października 1969 r.

3. Nie wymagają dostosowania do przepisów niniejszej uchwały projekty opracowane przed 1 stycznia 1970 r., a projekty będące w tym okresie w toku opracowania mogą być zakończone przy zastosowaniu dotychczasowych przepisów, jeżeli dotyczą zadań inwestycyjnych:

1) będących w trakcie realizacji lub

2) których realizacja rozpoczyna się przed dniem 1 stycznia 1971 r.

4. Założenia i projekty sporządzone dla inwestycji, których realizacja rozpoczyna się w roku 1971, powinny być opracowane według przepisów niniejszej uchwały.

5. Niezależnie od ustaleń § 38 ust. 3 zasady uzgadniania i zatwierdzania założeń oraz projektów określone niniejszymi przepisami obowiązują z dniem wejścia w życie uchwały.

§ 39. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik nr 1 do uchwały nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. (poz. 220).

WYTYCZNE W SPRAWIE SPORZĄDZANIA ZESTAWIEN KOSZTÓW

1. W założeniach sporządza się zbiorcze zestawienie kosztów (zzk), określające nieprzekraczalny koszt przedsięwzięcia inwestycyjnego, skalkulowanego dla wybranego wariantu rozwiązania inwestycji. Jeżeli

w inwestycji występuje podział przedsięwzięcia na zadania, koszt ten stanowi sumę kosztu poszczególnych zadań.

2. Jeżeli sporządzający założenia dokonał we włas-

nym zakresie wyboru najkorzystniejszego wariantu rozwiązania inwestycji, lecz przedstawia nadto organowi zatwierdzającemu założenia dodatkowo możliwości wyboru innych rozwiązań do jego decyzji, zsk należy sporządzić dla wybranego wariantu, a w uzasadnieniu wyboru przytoczyć różnice kosztowe, charakteryzujące te rozwiązania w porównaniu z wariantem wybranym.

3. Zestawienie kosztów zadania (zsk) ujmuje koszt obiektów i robót występujących poza obiektami oraz inne konieczne nakłady. Każdy obiekt wolno stojący lub zespolony oraz roboty wykonywane poza obiektami powinny być ujmowane w osobnej pozycji zsk bądź zbiorczego zestawienia kosztów przedsięwzięcia jednozadaniowego. Przez obiekt należy rozumieć również przynależną sieć dróg, instalacji itp.

4. Składniki kosztów poszczególnych obiektów ujmuje się w zestawieniach kosztów obiektów (zko). Określa się je na podstawie wskaźników kosztów odniesionych do jednostki charakterystycznej danego obiektu lub na podstawie danych z zestawień zawartych w części technologicznej założeń.

5. Koszt zakupu maszyn i urządzeń wymagających oraz nie wymagających montażu, narzędzi i inwentarza określa się na podstawie preliminarza zawartego w części technologicznej założeń bądź też sporządza się taki preliminarz na podstawie zestawienia maszyn, urządzeń, narzędzi i inwentarza objętego częścią technologiczną założeń, a kwoty wynikowe umieszcza się w odpowiednich kolumnach zestawienia kosztów. W preliminarzu tym należy ujmować koszty transportu oraz zaopatrzenia i składowania maszyn i urządzeń. Jeżeli występuje generalny dostawca maszyn i urządzeń, w preliminarzu należy ujmować narzuty wynikające z tego tytułu. Wówczas gdy zachodzi konieczność zastosowania maszyn i urządzeń nietypowych, preliminarz powinien ujmować obok ich kosztu również koszt sporządzenia dla nich dokumentacji konstrukcyjnej. Zarówno w preliminarzach, jak i w zestawieniach kosztów należy rozróżniać za pomocą odpowiednich symboli pochodzenie maszyn i urządzeń:

K — krajowe,

KS — z krajów socjalistycznych,

KK — z krajów kapitalistycznych.

6. Kosztami urządzenia i uzbrojenia terenu, robót przygotowawczych, studiów, dokumentacji, nadzoru inwestycyjnego, szkolenia itp. należy obciążać poszczególne zadania proporcjonalnie do stopnia faktycznego zaangażowania tych kosztów.

7. Wskaźniki techniczno-ekonomiczne należy wyliczać:

1) dla zestawienia kosztów obiektu lub robót występujących poza obiektami — w poszczególnych pozycjach na jednostkę charakteryzującą roboty lub zakupy, a w podsumowaniu — na jednostkę charakteryzującą obiekt (m^2 powierzchni składowej, m^2 powierzchni użytkowej, m^3 kubatury itp.),

2) dla zbiorczego zestawienia kosztów oraz dla

zestawienia kosztów zadania inwestycyjnego — w poszczególnych pozycjach na jednostkę charakteryzującą obiekt, a dla poszczególnych rozdziałów i części — na jednostkę charakteryzującą zdolność produkcyjną lub usługową danego zadania inwestycyjnego lub przedsięwzięcia inwestycyjnego.

8. Koszty wyliczone w poszczególnych pozycjach i kolumnach sumuje się rozdziałami. Kwoty rozdziałów sumuje się w poszczególnych częściach.

9. Rezerwę na nieprzewidziane roboty i wydatki przyjmować należy w poszczególnych zestawieniach kosztów zadań inwestycyjnych w sposób i w wysokości określonych w § 10 ust. 3 i 4 oraz § 11 uchwały. W wypadku umowy ryczałtowej o wykonanie inwestycji łącznie ze sporządzeniem projektu rezerwą tą dysponuje wykonawca inwestycji. W innym wypadku rezerwą dysponuje inwestor.

10. Podane przykładowe schematy zbiorczego zestawienia kosztów przedsięwzięcia i zestawienia kosztów zadania inwestycyjnego (wzór nr 1 i 2) dotyczą inwestycji produkcyjnych technicznie skomplikowanych. Dla inwestycji prostych lub innego typu należy stosować znaczne uproszczenia, np. przez eliminowanie zbędnych oraz łączenie pozycji w poszczególnych rozdziałach, gdy wysokość nakładów jest niewielka.

11. Dodatkowe nakłady na roboty budowlane i montażowe, tj. dodatki np. z tytułu: utrudnionego prowadzenia robót w okresie jesienno-zimowym, zatrudnienia ponadnormatywnej liczby robotników zamiejscowych, wykonywania robót, w małym zakresie itp., należy doliczać w zestawieniach kosztów obiektów do wartości poszczególnych robót budowlanych (z instalacjami) i robót montażowych. Natomiast w zestawieniach kosztów zadania należy podawać wartość robót łącznie z tymi dodatkowymi nakładami.

12. Załącznikami do zbiorczego zestawienia kosztów przedsięwzięcia są zestawienia kosztów poszczególnych zadań.

13. Do zestawienia kosztów zadania dołącza się:

1) podstawy kalkulacji,

2) zestawienia kosztów obiektów i robót występujących poza obiektami lub kosztorysy obiektów i robót,

3) preliminarze zakupów i innych nakładów.

14. W projekcie technicznym kosztorysy obiektów sporządza się w wypadku, gdy nie zawarto z generalnym wykonawcą ryczałtowej umowy o wykonanie inwestycji łącznie ze sporządzeniem projektu, a wykonawca budowy uzna to za konieczne w określonym przez siebie zakresie. W tym wypadku w kosztorysie uściślającym koszt obiektu lub robót należy zachować układ i podstawy wyceny przyjęte dla sporządzenia zestawienia kosztu obiektu.

15. Różnice wynikłe między kwotą kosztorysu i zestawienia kosztu obiektu należy przenieść do rezerwy, odpowiednio ją zwiększając lub zmniejszając.

Wzór nr 1.

PRZYKŁADOWY SCHEMAT ZBIORCZEGO ZESTAWIENIA KOSZTÓW I ZESTAWIENIA KOSZTÓW
ZADANIA INWESTYCYJNEGO (DLA INWESTYCJI PRODUKCYJNYCH)

Część I. Studia, dokumentacja,
roboty przygotowawcze.

Rozdział 1. Prace badawcze i sporządzanie dokumentacji.

- 1.1. Studia, prace badawcze, ekspertyzy studialne, wyjazdy służbowe.
- 1.2. Pomiar geodezyjne i inwentaryzacja.
- 1.3. Wiercenia i dokumentacja geologiczna*).
- 1.4. Zakup licencji i patentów*).
- 1.5. Koszty opracowania dokumentacji i nadzoru autorskiego.

Rozdział 2. Przejęcie i przygotowanie terenu.

- 2.1. Wykup terenu i odszkodowania.
- 2.2. Przeniesienia, przesiedlenia, budownictwo zastępcze.
- 2.3. Wyrąb, karczowanie, niwelacja, rozbiórki.
- 2.4. Odwodnienie i melioracja.
- 2.5. Administracja terenu.

Część II. Obiekty podstawowe i pomocnicze.

Rozdział 3. Podstawowe obiekty produkcyjne*).

- 3.1. Obiekt nr 1.
- 3.2. Obiekt nr 2 itd.

Rozdział 4. Obiekty pomocnicze i usługowe.

- 4.1. Magazyny i składy.
- 4.2. Warsztaty.
- 4.3. Laboratoria.
- 4.4. Budynki socjalne.
- 4.5. Budynki administracyjne.

Rozdział 5. Obiekty gospodarki energetycznej.

- 5.1. Kotłownie i siłownie (nie będące obiektami podstawowymi zadania inwestycyjnego).
- 5.2. Kompresorownie, acetylenownie itp.
- 5.3. Sieci, transformatornie i rozdzielnie elektroenergetyczne wysokiego napięcia.

Rozdział 6. Obiekty gospodarki transportowej i łączności.

- 6.1. Drogi kołowe, place, chodniki.
- 6.2. Bocznice kolejowe.
- 6.3. Mosty i wiadukty.
- 6.4. Garaże i zajezdnie.
- 6.5. Kolejki linowe.
- 6.6. Budowle transportu wodnego.
- 6.7. Stacje benzynowe.
- 6.8. Wagi pomostowe.

Rozdział 7. Zewnętrzne sieci i budowle z nimi związane.

- 7.1. Sieć wodociągowa.
- 7.2. Sieć kanalizacyjna.
- 7.3. Sieć gazowa, sprężonego powietrza itp.
- 7.4. Sieć ciepła.
- 7.5. Sieci elektryczne niskiego napięcia.
- 7.6. Oświetlenie terenu.

Rozdział 8. Urządzenie terenu zakładu.

- 8.1. Ogrodzenie.
- 8.2. Ukształtowanie terenu.
- 8.3. Zieleń.
- 8.4. Mała architektura itp.

Część III. Obiekty tymczasowe.

Rozdział 9. Obiekty tymczasowe dla potrzeb wykonawcy wyjątkowo obciążające inwestora.

Rozdział 10. Wyjątkowo występujące obiekty tymczasowe dla potrzeb inwestora (magazyny i składy dla maszyn i urządzeń nie zaliczanych do wartości robót budowlano-montażowych, pomieszczenia administracyjno-socjalne itp.).

Część IV. Nadzór inwestycyjny, szkolenie, rozruch.

Rozdział 11. Nadzór inwestycyjny.

- 11.1. Koszty nadzoru obcego.
- 11.2. Koszty powiernictwa.
- 11.3. Koszty utrzymania dyrekcji budowy lub przedsiębiorstwa w budowie.
- 11.4. Ekspertyzy, odbiory itp.

Rozdział 12. Przygotowanie kadr eksploatacyjnych.

Rozdział 13. Koszty rozruchu zespołów maszyn, urządzeń i instalacji przemysłowych oraz prób (narzędzi i pomocy) nie ujętych cennikami*).

Część V. Rezerwa.

Rezerwa na nieprzewidziane roboty i wydatki.

Razem część I—V.

Część VI. Inwestycje towarzyszące**).

Rozdział 14. Udział w inwestycjach komunalnych.

Rozdział 15. Udział w inwestycjach wspólnych (skorzystanych).

Rozdział 16. Udział w inwestycjach mieszkaniowych. Ogółem I—V+VI.

*) Dla inwestycji innych typów niepotrzebne skreślić.

**) O ile występują.

Zbiorcze*) zestawienie kosztów na sumę
 w tym: sumy zwrotne
 zatwierdzam
 dnia

Wzór nr 2.

(nazwa inwestycji, zadania inwestycyjnego, obiektu)

ZBIORCZE ZESTAWIENIE KOSZTÓW *)
ZESTAWIENIE KOSZTÓW ZADANIA INWESTYCYJNEGO *)
ZESTAWIENIE KOSZTÓW OBIEKTÓW I ROBÓT WYSTĘPUJĄCYCH POZA OBIEKTAMI *)
KOSZTORYS OBIEKTU *)

Poziom cen z roku

Lp	Numery zestawień kosztów lub kosztorysów obiektów, podstawy wyceny	Wyszczególnienie obiektów i nakładów	Wartość (kosztorysowa *) w tysiącach złotych									Wskaźniki techniczno-ekonomiczne			
			roboty budowlane (z instalacjami)			zakupy						Udział %	określenie jednostki	ilość jednostek	wartość (kosztorysowa *)
			roboty budowlane i montaż konstrukcji metalowych	instalacje sanitarne, ogrzewcze i wentylacyjne	instalacje elektroenergetyczne i telekomunikacyjne	montaż maszyn i urządzeń, w tym rurociągów technologicznych	maszyny i urządzenia wymagające montażu	maszyny i urządzenia nie wymagające montażu, narzędzia i inwentarz	inne nakłady	ogólna wartość kosztorysowa *)					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	

Sporządzono w Dyrektor lub naczelny inżynier jednostki opracowującej założenia lub projekt**)
 (nazwa jednostki opracowującej)
 dnia
 Sporządzający założenia lub projekt*)
 Sporządzający zestawienie kosztów
 Zweryfikował (główny kalkulator, odpowiedzialny kosztorysant)
 (podpis inwestora)

U w a g i: *) Niepotrzebne skreślić.

**) Tylko dla zbiorczego zestawienia kosztów lub zestawienia kosztów zadania inwestycyjnego.

120

UCHWAŁA Nr 113 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1969 r.

w sprawie trybu działania Rady Ministrów i Prezydium Rządu.

(Monitor Polski z dnia 10 lipca 1969 r. Nr 30, poz. 223)

§ 1. 1. Rada Ministrów jako naczelny wykonawczy i zarządzający organ władzy państwowej nadaje kierunek, nadzoruje i koordynuje działalność ministerstw, urzędów centralnych i prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz wykonuje wszelkie inne czynności wchodzące w zakres jej kompetencji określonych w Konstytucji PRL.

2. W szczególności Rada Ministrów ustala kierunki polityki gospodarczej, nadzoruje i zapewnia wykonanie zadań określonych w narodowym planie gospodarczym (NPG) i budżecie Państwa oraz innych zadań resortów i prezydiów rad narodowych.

3. Rada Ministrów zapewnia wykonanie ustaw i uchwał Sejmu PRL oraz wszystkie organy i instytucje administracji i gospodarki.

§ 2. 1. W wykonaniu swoich podstawowych zadań określonych w § 1 Rada Ministrów:

1) w ramach uchwały o NPG na wniosek Komisji Planowania przy Radzie Ministrów podejmuje uchwały o zadaniach centralnych i terenowych organów i instytucji administracji i gospodarki;

2) rozpatruje przedstawiane przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów kwartalne i roczne sprawozdania z wykonania NPG;

3) kontroluje co miesiąc wykonanie bieżących zadań NPG, przeciwdziała tworzącym się zagrożeniom w wykonaniu tych zadań, dokonuje oceny sytuacji rynkowej i zaopatrzenia gospodarki narodowej, czuwa nad sytuacją finansową Państwa i bilansem płatniczym;

4) rozpatruje sprawozdania ministrów, kierowników urzędów i instytucji centralnych oraz prezydiów wojewódzkich rad narodowych o ich działalności;

5) rozpatruje informacje Najwyższej Izby Kontroli o wynikach ważniejszych kontroli;

6) czuwa nad wykonaniem jej uchwał przez centralne i terenowe organy i instytucje administracji i gospodarki.

2. W wyniku rozpatrzenia sprawozdań i materiałów, o których mowa w ust. 1 pkt 2—6, Rada Ministrów wydaje wiążące wytyczne, koryguje ujawnione braki i niedociągnięcia w działalności organów i instytucji administracji i gospodarki oraz podejmuje wszelkie inne środki niezbędne do zapewnienia prawidłowego działania, a w szczególności do wykonania zadań ustalonych w NPG.

§ 3. Rada Ministrów:

1) rozpatruje i uchwała przedstawiane przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów i właściwych ministrów kompleksowe prognozy, projekty rozwoju i rekonstrukcji niektórych gałęzi gospodarki narodowej;

2) rozpatruje i zatwierdza przedstawiane przez Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów plany rozwoju nauki i techniki;

3) uchwała zasady systemu planowania i zarządzania gospodarką narodową oraz zatwierdza założenia metodologii planowania i systemu informacji statystycznej;

4) uchwała zasady systemu finansowego w gospodarce społecznej;

5) podejmuje uchwały w sprawach systemów płac w zakresie podstawowych zasad i proporcji podziału funduszu płac oraz wytycza kierunki działania w dziedzinie zatrudnienia;

6) ustala zasady polityki cen oraz podejmuje uchwały w sprawie cen artykułów zastrzeżonych do właściwości Rady Ministrów;

7) podejmuje uchwały w sprawach dostaw obowiązkowych oraz warunków skupu i kontraktacji, o ile sprawy te zastrzeżone są do właściwości Rady Ministrów;

8) rozpatruje i zatwierdza na wniosek Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów bilanse surowców i wyrobów inwestycyjnych oraz zaopatrzeniowych posiadających decydujące znaczenie dla rozwoju gospodarki narodowej;

9) określa tryb dysponowania rezerwami państwowymi.

§ 4. Rada Ministrów:

1) uchwała i przedkłada Sejmowi projekty ustaw oraz projekty narodowych planów gospodarczych (rocznych i wieloletnich) i budżetu Państwa;

2) uchwała i przedkłada Sejmowi sprawozdania z wykonania NPG i budżetu Państwa;

3) uchwała akty wymagające formy rozporządzenia Rady Ministrów lub uchwały Rady Ministrów;

4) wydaje akty normujące stosunki między jednostkami gospodarki społecznej albo między tymi jednostkami a sektorem nie społecznym, o ile sprawy te nie zostały przekazane do właściwości poszczególnych ministrów z tytułu sprawowania funkcji koordynacyjnych;

5) zatwierdza międzynarodowe umowy gospodarcze, co do których przewidziano konieczność zatwierdzenia ich przez Radę Ministrów zgodnie z uchwałą Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 28 grudnia

1968 r. w sprawie zawierania i wypowiedzania umów międzynarodowych;

6) rozpatruje inne sprawy, które Prezes Rady Ministrów ze względu na ich znaczenie gospodarcze lub społeczne uzna za wymagające rozpatrzenia przez Radę Ministrów.

§ 5. 1. Sprawy wymienione w § 2—4 Rada Ministrów rozpatruje na posiedzeniach.

2. Wyznaczając posiedzenie Rady Ministrów, Prezes Rady Ministrów może uznać za fakultatywny udział ministrów, których zakresu działania sprawy te nie dotyczą.

§ 6. 1. Prezes Rady Ministrów może — jeśli jest to celowe ze względu na rodzaj sprawy — przedłożyć sprawę członkom Rady Ministrów z propozycją jej uchwały w drodze obiegowej.

2. Kierując sprawę na drogę obiegową, Prezes Rady Ministrów określa termin dla wypowiedzenia się przez członków Rady Ministrów co do przedłożonego aktu lub decyzji. Brak wypowiedzenia się w terminie uważa się za wyrażenie zgody na przedłożony projekt.

§ 7. Powołuje się Prezydium Rządu w następującym składzie:

1) Prezes Rady Ministrów — przewodniczący,

2) wiceprezes Rady Ministrów,

3) Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 8. Prezydium Rządu:

1) rozpatruje bieżące zagadnienia związane z kształtowaniem się sytuacji gospodarczej, a w szczególności w dziedzinie zaopatrzenia rynku, handlu zagranicznego, zaopatrzenia materiałowego gospodarki narodowej, kooperacji i koordynacji;

2) rozpatruje doraźne informacje i wyjaśnienia ministrów, kierowników urzędów i instytucji centralnych oraz prezydentów wojewódzkich rad narodowych o wykonaniu węzłowych zadań na poszczególnych odcinkach administracji, nauki i postępu technicznego oraz gospodarki;

3) wydaje operatywne decyzje niezbędne do zapewnienia wykonania zadań administracji i gospodarki;

4) dysponuje centralnymi rezerwami NPG: inwestycyjną, materiałową oraz maszyn i urządzeń, zatrudnienia, funduszu płac, jak również nadwyżką i rezerwą budżetu Państwa oraz rezerwowym funduszem dewizowym; dyspozycja ta może być w wypadkach określonych odrębnymi przepisami przekazana Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów lub odpowiednim ministrom;

5) podejmuje decyzje w sprawie udzielania długoterminowych kredytów państwowych dla zagranicy;

6) czuwa bieżąco nad prawidłowym, pełnym i terminowym wykonaniem uchwał Rady Ministrów i decyzji Prezydium Rządu;

7) czuwa nad działalnością kierownictwa resortów;

8) ustala na wniosek Prezesa Rady Ministrów półroczne lub roczne plany pracy Rady Ministrów i Prezydium Rządu;

9) rozpatruje inne sprawy przekazane przez Radę Ministrów lub przedłożone przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 9. Decyzje Prezydium Rządu, podejmowane w wykonaniu jego funkcji (§ 8), są wiążące dla organów i instytucji administracji i gospodarki.

§ 10. 1. Prezes Rady Ministrów wyznacza posiedzenia Rady Ministrów i Prezydium Rządu oraz ustala porządek ich obrad.

2. W posiedzeniach Rady Ministrów uczestniczy przedstawiciel Centralnej Rady Związków Zawodowych, wyznaczony przez jej Przewodniczącego.

3. Prezes Rady Ministrów w razie potrzeby zaprasza do udziału w posiedzeniu Prezydium Rządu ministrów (kierowników urzędów i instytucji centralnych), przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych, naczelnych dyrektorów zjednoczeń, przedstawicieli organizacji zawodowych i społecznych.

4. Rozporządzenia i uchwały Rady Ministrów oraz decyzje Prezydium Rządu podpisuje Prezes Rady Ministrów.

5. Ewidencję uchwał Rady Ministrów i decyzji Prezydium Rządu prowadzi Urząd Rady Ministrów.

§ 11. Traci moc uchwała nr 227/57 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1957 r. o powołaniu Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

121

UCHWAŁA Nr 114 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1969 r.

w sprawie koordynacji międzyresortowej.

(Monitor Polski z dnia 10 lipca 1969 r. Nr 30, poz. 224)

W celu wzmocnienia koordynacji działalności resortów w poszczególnych gałęziach (dziedzinach) gospodarki narodowej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Prezes Rady Ministrów może w drodze zarządzenia (zwanego dalej „zarządzeniem koordynacyjnym”) poruczać ministrom sprawowanie koordynacji międzyresortowej w określonych gałęziach (dziedzinach) gospodarki narodowej.

§ 2. 1. Koordynacja międzyresortowa wykonywana jest na podstawie niniejszej uchwały i zarządzeń koordynacyjnych oraz zgodnie z narodowym planem gospodarczym.

2. Zarządzenie koordynacyjne określa obowiązki i uprawnienia ministra z tytułu poruczonej mu koordynacji międzyresortowej odpowiednio do specyficznych zadań, wymagań i warunków poszczególnych gałęzi (dziedzin) gospodarki narodowej.

3. Minister sprawujący koordynację międzyresortową ponosi odpowiedzialność za należyte wykonywanie poruczonej mu funkcji koordynacji.

4. Koordynacja międzyresortowa nie ogranicza odpowiedzialności ministra, którego resort objęty jest koordynacją, za działalność kierowanego przezeń resortu.

5. Minister, któremu podporządkowane są jednostki organizacyjne objęte koordynacją międzyresortową, zobowiązany jest do zapewnienia wykonania ustaleń wydanych przez ministra sprawującego tę koordynację.

§ 3. Minister, któremu na podstawie niniejszej uchwały poruczone zostało sprawowanie koordynacji międzyresortowej, obowiązany jest systematycznie śledzić przebieg wykonania zadań planowych na odcinku powierzonym jego koordynacji i troszczyć się o optymalny rozwój koordynowanej gałęzi (dziedziny) gospodarki narodowej.

§ 4. W zakresie gałęzi (dziedziny) objętej koordynacją międzyresortową minister sprawujący tę koordynację:

1) opiniuje projekty planów rocznych, wieloletnich i perspektywicznych opracowywanych przez resorty, a w niektórych ściśle określonych wypadkach opracowuje i ustala kompleksowe plany gałęziowe,

2) przedstawia opinie i wnioski w sprawach polityki inwestycyjnej i programów rozwoju,

3) inicjuje przedsięwzięcia mające na celu prawidłowe wykorzystanie i rozmieszczenie mocy produkcyjnych,

4) inicjuje przedsięwzięcia mające na celu uruchamianie rezerw produkcyjnych i innych, ponad ustalenia narodowego planu gospodarczego,

5) opiniuje projekty planów obrotów handlu zagranicznego oraz współpracy gospodarczej z zagranicą,

6) wskazuje kierunki opracowywania programów rekonstrukcji organizacyjno-technicznej i kierunki specjalizacji,

7) inicjuje przedsięwzięcia mające na celu pogłębienie rachunku ekonomicznego i postęp w organizacji pracy,

8) przedstawia opinie i wnioski w sprawie rozdzielnictwa wyrobów i materiałów centralnie rozdzielanych,

9) opiniuje wnioski dotyczące wykorzystania ogólnych rezerw,

10) inicjuje i koordynuje działalność legislacyjną w zakresie objętym koordynacją,

11) ustala jednolite normy pracy,

12) przedstawia opinie i wnioski w sprawie płac i bodźców materialnego zainteresowania pod kątem uzyskania efektów ekonomicznych.

§ 5. Zarządzenie koordynacyjne, niezależnie od działalności określonej w § 4, może ministrowi sprawującemu koordynację międzyresortową poruczyć także inne sprawy, w szczególności:

1) bilansowanie i rozdzielnictwo określonych wyrobów, materiałów i robót,

2) ustalanie wiążących wytycznych dla opracowania dokumentacji projektowej i inwestycyjnej,

3) bilansowanie potrzeb inwestycyjnych i decydowanie o podziale kwot inwestycyjnych przyznanych całej gałęzi (dziedziny) na poszczególne resorty i organizacje,

4) całość wykonawstwa inwestycyjnego (np. w zakresie górnictwa podziemnego),

5) ustalanie operatywnych planów dla określonej

dziedziny gospodarki narodowej (obrotu rynkowego, przewozów, handlu zagranicznego itp.),

6) realizację węzłowych problemów związanych z pracami naukowo-badawczymi, rozwojowymi i wdrożeniowymi,

7) wydawanie wiążących decyzji w wypadkach, gdy jest to niezbędne dla zapobieżenia naruszeniom planu,

8) ustalanie wiążących normatywów, a w szczególności normatywów zużycia i zapasów materiałów,

9) rozstrzyganie spraw spornych między zjednoczeniami wiodącymi i uczestnikami porozumień branżowych.

§ 6. Określone w § 4 i 5 zadania i uprawnienia ministra sprawującego koordynację międzyresortową odnoszą się do całej gałęzi (dziedziny) objętej tą koordynacją, niezależnie od podległości organizacyjnej.

§ 7. Wykonując zadania wynikające z poruczonej mu koordynacji międzyresortowej minister powinien wykorzystywać i rozwijać określone obowiązującymi przepisami formy współpracy i koordynacji gospodarczej branżowej i terenowej, a w szczególności organizować tę koordynację poprzez podległe mu zjednoczenia i przedsiębiorstwa wiodące, jak również przez prezydium rad narodowych i resorty, nadzorujące gospodarkę terenową.

§ 8. 1. Minister wykonuje poruczoną mu funkcję koordynacji międzyresortowej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

2. Ministrowie powinni uzgadniać wszystkie sprawy w drodze bezpośrednich kontaktów między sobą albo organami im podległymi i zapobiegać w ten sposób sporom międzyresortowym, które mogłyby ujemnie wpływać na realizację zadań wynikających z koordynacji międzyresortowej.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia na szczeblu ministrów sprawy o istotnym znaczeniu dla działalności resortu, minister koordynujący może zwrócić się o rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tej sprawy do Prezesa Rady Ministrów lub wiceprezesa Rady Minis-

trów, któremu Prezes Rady Ministrów porучzył nadzór w danej kategorii spraw (nadzór koordynacyjny).

2. W sprawach szczególnej wagi wiceprezes Rady Ministrów przedstawia sprawę Prezesowi Rady Ministrów.

§ 10. Minister sprawujący koordynację międzyresortową obowiązany jest:

1) dokonywać okresowych analiz sytuacji na koordynowanym odcinku gospodarki i inicjować środki zapewniające pomyślną realizację zadań planowych,

2) informować Prezesa Rady Ministrów, wiceprezesów Rady Ministrów i Komisję Planowania przy Radzie Ministrów o powstających trudnościach w wykonywaniu zadań i przedstawiać w tej sprawie odpowiednie wnioski.

§ 11. 1. Ministrowie resortów gospodarczych, którym podporządkowane są jednostki organizacyjne produkujące wyroby branży koordynowanej, zobowiązani są przedstawić ministrowi sprawującemu koordynację międzyresortową wycinki planów w zakresie objętym koordynacją (wraz z ekonomicznym uzasadnieniem) i sprawozdania z ich wykonania.

2. Wycinki planów oraz sprawozdania, o których mowa w ust. 1, powinny być sporządzane w oparciu o wytyczne Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W wytycznych tych należy uwzględnić specyfikę działalności gospodarczej obejmowanej planami terenowymi.

§ 12. Przepisy niniejszej uchwały dotyczące ministrów odnoszą się również do przewodniczących komisji i komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej.

§ 13. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się odpowiednio do organizacji spółdzielczych w dziedzinach gospodarki objętych koordynacją międzyresortową.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

122

UCHWAŁA Nr 118 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lipca 1969 r.

w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych.

(*Monitor Polski z dnia 16 lipca 1969 r. Nr 31, poz. 227*)

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 29, poz. 172) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Celem koordynacji terenowej inwestycji jest zwiększenie efektywności inwestycji w całej gospodarce narodowej, ze szczególnym uwzględnieniem:

- 1) obniżenia społecznych kosztów inwestowania,
- 2) zapewnienia inwestycjom najkorzystniejszych warunków lokalizacyjnych oraz warunków do pełnego wykorzystania uzyskanych zdolności produkcyjnych i usługowych,

- 3) zapewnienia obniżki kosztów eksploatacyjnych,
- 4) oszczędnej gospodarki terenami budowlanymi.

§ 2. 1. Przedmiotem koordynacji terenowej są inwestycje polegające na budownictwie inwestycyjnym, podejmowane przez jednostki państwowe, spółdzielcze oraz organizacje społeczne, polityczne i zawodowe, a obejmujące:

1) inwestycje podstawowe, których wiodącym celem jest osiągnięcie zamierzonego efektu produkcyjnego lub usługowego,

2) inwestycje towarzyszące, warunkujące prawidłową działalność inwestycji podstawowych.

Koordynacja terenowa inwestycji podstawowych powinna zapewnić obniżenie kosztów budowy oraz najkorzystniejsze warunki realizacji inwestycji i późniejszej eksploatacji wybudowanych obiektów w ist-

niejącej sytuacji terenowej. Koordynacja inwestycji towarzyszących powinna zapewnić kompleksową i terminową ich realizację, aby stworzyć prawidłowe warunki oddania do użytku i eksploatacji inwestycji podstawowej, przy równoczesnej obniżce kosztów budowy tych obiektów, oraz właściwą obsługę socjalno-bytową załóg robotniczych. Inwestycje podstawowe i towarzyszące — w zależności od wyników analizy ekonomicznej — mogą być realizowane w formie inwestycji wspólnych lub indywidualnych. Zakres inwestycji towarzyszących podlegających koordynacji terenowej w trybie przewidzianym w niniejszej uchwale określony jest w rozdziale 2, natomiast inwestycji wspólnych w rozdziale 3.

2. Koordynacja terenowa inwestycji powinna uwzględniać ustalenia podjęte w ramach koordynacji branżowej inwestycji, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r. o współpracy i koordynacji gospodarczej (Monitor Polski Nr 33, poz. 178).

§ 3. 1. Zobowiązuje się prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), określanych dalej skrótem „prezydium WRN”, do wyznaczenia wojewódzkich i powiatowych organów koordynacji terenowej inwestycji, zwanych dalej w skrócie „organami koordynującymi”, jak również ustalenia zasad ich współdziałania w oparciu o następujące wytyczne:

1) ogólną terenową koordynację inwestycji o charakterze kompleksowym oraz koordynację inwestycji mających szczególne znaczenie dla województwa, powiatu lub miasta albo wchodzących w zakres działania kilku wydziałów prezydium rady narodowej — wykonują terenowe komisje planowania gospodarczego,

2) terenową koordynację inwestycji o charakterze branżowym, mających znaczenie lokalne, wykonują właściwe wydziały prezydium rady narodowej, zgodnie z ogólnymi wytycznymi koordynacyjnymi, ustalonymi przez wojewódzkie komisje planowania gospodarczego, oraz regionalnymi i miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego; decyzje koordynacyjne powinny być wydawane w porozumieniu z wojewódzkimi komisjami planowania gospodarczego.

2. Prezydium rad narodowych mogą powoływać zespoły doradcze do opiniowania ważniejszych problemów inwestycyjnych.

§ 4. 1. Koordynacja terenowa prowadzona jest w fazie programowania oraz w fazie planowania inwestycji w trybie i terminach określonych w instrukcjach o sporządzaniu wieloletnich i dwuletnich planów gospodarczych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej uchwały.

2. Zobowiązuje się ministrów i prezydium WRN do wzajemnego przekazywania sobie danych wynikających z planów resortowych i regionalnych lub innych opracowań dotyczących koncepcji rozwojowych w układzie branżowym i terytorialnym — w terminach umożliwiających ich uwzględnienie w opracowywanych planach 5-letnich.

§ 5. 1. Inwestorzy przygotowujący wnioski o ustalenie lokalizacji inwestycji obowiązani są uzyskać opinię organu koordynującego. Jeżeli inwestor ze względu na charakter inwestycji przedstawia wnioski o ustalenie lokalizacji inwestycji kilku prezydium

rad narodowych, obowiązany jest uzyskać opinię właściwych organów koordynujących.

2. Opinia, o której mowa w ust. 1, powinna obejmować:

1) ocenę uzasadnienia lokalizacji inwestycji na określonym terenie z punktu widzenia celów, o których mowa w § 1,

2) zalecenia koordynacyjne; zalecenia te powinny dotyczyć:

a) możliwości i celowości zblokowania lub skojarzenia na jednym terenie inwestycji podstawowych lub towarzyszących z przedsięwzięciami innych inwestorów,

b) programów inwestycji towarzyszących,

c) możliwości pokrycia z miejscowych zasobów siły roboczej wzrostu zatrudnienia w budowanym (rozbudowywanym, modernizowanym) zakładzie pracy.

3. Organy koordynacji terenowej są zobowiązane do wydania opinii, o której mowa w ust. 2, w ciągu 30 dni od daty otrzymania wniosków od inwestora. Jeżeli chodzi o opinie dotyczące dużych i skomplikowanych inwestycji przemysłowych, termin ten może być przedłużony do 60 dni.

4. W odniesieniu do inwestycji, dla których decyzję lokalizacyjną wydają terenowe komisje planowania gospodarczego, inwestor na podstawie analizy otrzymanych opinii (ust. 2) dokonuje wyboru najkorzystniejszej propozycji lokalizacyjnej i występuje do właściwej komisji planowania gospodarczego z wnioskiem o uzyskanie decyzji o lokalizacji.

5. W razie podejmowania starań o uzyskanie decyzji co do lokalizacji, które są zastrzeżone dla Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, inwestor zobowiązany jest w trybie określonym odrębnymi przepisami przedstawić Komisji Planowania przy Radzie Ministrów warianty lokalizacyjne wraz z opiniami i zaleceniami koordynacyjnymi terenowych organów koordynujących.

6. Inwestorzy są zobowiązani do uwzględnienia w założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji i we wnioskach o uzyskanie decyzji lokalizacyjnej zaleceń koordynacyjnych ustalonych w przyjętym wiariancie lokalizacyjnym.

§ 6. 1. Decyzja lokalizacyjna powinna zawierać wszystkie elementy właściwe dla lokalizacji ogólnej i szczegółowej, ustalenia koordynacyjne w zakresie inwestycji wspólnych i towarzyszących wraz z określeniem wysokości udziału inwestora w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń wymienionych w § 14 ust. 1 pkt 2.

2. Decyzja lokalizacyjna powinna być wydana w ciągu 14 dni od daty złożenia przez inwestora wniosku i dokonania ostatecznych uzgodnień z organami koordynującymi.

3. Ustalenia koordynacyjne dotyczące zblokowania lub skojarzenia inwestycji planu terenowego oraz obiektów planu centralnego, wymienionych w § 20 ust. 2, jak również ustalenia wysokości udziałów w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń wymienionych w § 14 ust. 1 pkt 2 są wiążące dla inwestorów oraz ich jednostek nadrzędnych. Przy podejmowaniu decyzji o zblokowaniu inwestycji (inwestycje wspólne) organy koordynujące obowiązane są uwzględnić i zapewnić warunki niezbędne do wykonania tych inwestycji w terminach wynikających z potrzeb produkcyjnych i socjalnych poszczególnych użytkowników inwestycji wspólnej.

4. Prezydium rad narodowych obowiązane są zapewnić inwestorowi świadczenie usług przez urządzenia, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2, w uzgodnionym zakresie.

§ 7. 1. Od decyzji lokalizacyjnej wydanej przez terenowe komisje planowania gospodarczego służy zainteresowanym inwestorom prawo odwołania w terminie 14 dni.

2. Organem właściwym do rozpatrywania odwołań od decyzji lokalizacyjnych wydanych przez powiatowe (miejskie) komisje planowania gospodarczego są wojewódzkie komisje planowania gospodarczego.

3. Odwołania od decyzji lokalizacyjnych wydanych w pierwszej instancji przez wojewódzkie komisje planowania gospodarczego rozpatrują prezydium WRN.

§ 8. W oparciu o ustalenia koordynacyjne (§ 6 ust. 1) inwestorzy zawierają odpowiednie umowy z organami rad narodowych lub inwestorem zastępczym w sprawie inwestycji wspólnych oraz dokonują szczegółowych uzgodnień w zakresie inwestycji towarzyszących.

Rozdział 2.

Investycje towarzyszące.

§ 9. Do inwestycji towarzyszących w rozumieniu niniejszej uchwały zalicza się budowę obiektów komunikacyjnych, energetycznych i wodnych, zapewniających prawidłowe funkcjonowanie inwestycji podstawowych i wiążących je z układem zewnętrznych urządzeń sieciowych, oraz budowę obiektów zapewniających prawidłowe warunki bytowe i socjalne pracowników.

§ 10. 1. Ustala się następujący zakres inwestycji towarzyszących, które nie obciążają nakładów i środków przeznaczonych na inwestycję podstawową (§ 2 ust. 1 pkt 1), ale które powinny być uwzględnione w analizie efektywności ekonomicznej inwestycji podstawowej w rozmiarach uzasadnionych jej potrzebami:

1) budowa lub rozbudowa zawodowych elektrowni, elektrociepłowni i gazowni,

2) budowa lub rozbudowa central telefonicznych.

3) budowa lub rozbudowa stacji kolejowych i rządowych,

4) budowa lub przebudowa dróg państwowych łącznie z mostami i wiaduktami na tych drogach,

5) budowa lub rozbudowa kompleksowych zbiorników wodnych,

6) budowa następujących urządzeń miejskich:

a) urządzenia komunalne,

b) przedszkola, szkoły podstawowe, zasadnicze szkoły zawodowe, szkoły średnie,

c) zakłady usługowe,

d) żłobki, przychodnie lekarskie, ośrodki zdrowia i szpitale powiatowe,

e) świetlice, biblioteki i powiatowe domy kultury,

f) sieć handlu detalicznego i gastronomii,

g) boiska, stadiony, pływalnie i lodowiska,

7) budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy.

2. Wymienione niżej jednostki organizacyjne obowiązane są do zapewnienia obsługi nowo budowanych i rozbudowywanych zakładów w zakresie i terminach ustalonych w fazie uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych oraz do zapewnienia w swoich planach inwestycyjnych budowy lub rozbudowy

własnych urządzeń w zakresie niezbędnym do obsługi budowanych i rozbudowywanych zakładów:

1) zjednoczenia energetyczne — w zakresie elektrowni i linii wysokiego napięcia oraz w ustalonym zakresie elektrociepłowni,

2) zjednoczenia gazownictwa — w zakresie gazowni i magistralnych gazociągów,

3) dyrekcje okręgowe poczt i telegrafów — w zakresie central telefonicznych i kabli telekomunikacyjnych,

4) dyrekcje okręgowe kolei państwowych — w zakresie obiektów i urządzeń kolejowych przeznaczonych dla ogólnej sieci kolejowej,

5) wojewódzkie zarządy dróg publicznych — w zakresie dróg państwowych, mostów i wiaduktów,

6) okręgowe zarządy wodne — w zakresie kompleksowych zbiorników wodnych.

3. Wysokość nakładów obciążających rachunek efektywności z tytułu inwestycji towarzyszących wymienionych w ust. 1 powinna być ustalana w fazie uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji. Wysokość tych nakładów powinna być proporcjonalna do zgłaszanych przez zakład zapotrzebowań.

§ 11. 1. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) nadzorujących inwestorów podejmujących budowę lub rozbudowę zakładów produkcyjnych lub usługowych oraz nadzorujących zakłady zwiększające zmienność pracy do zapewnienia środków na budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy w rozmiarach odpowiadających ilości mieszkań, określonej w ustaleniach koordynacyjnych.

2. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zapewnią zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych zakładów, w których budownictwo mieszkaniowe warunkuje pełne wykorzystanie istniejących i tworzonych zdolności produkcyjnych, oraz zorganizują stałą współpracę z prezydiami rad narodowych w zakresie planowania i rozdziału mieszkań uzyskiwanych w ramach budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy.

§ 12. 1. Prezydium rad narodowych zapewnią realizację w miastach i osiedlach, w których następuje budowa lub rozbudowa zakładów produkcyjnych lub usługowych, programu budownictwa socjalno-bytowego i kulturalnego, uwzględniającego obok potrzeb miejscowej ludności również potrzeby pracowników napływowych związanych z budową lub rozbudową wspomnianych zakładów, w zakresie wymienionym w § 10 ust. 1 pkt 6 przy uwzględnieniu przepisów § 13.

2. Program budownictwa, o którym mowa w ust. 1, powinien uwzględniać uzbrojenie terenów pod spółdzielcze budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy, jak również urządzenia komunalne dla włączenia nowego lub rozbudowywanego zakładu do systemu obsługi komunalnej w mieście w zakresie ujęć i magistral wodociągowych, oczyszczalni ścieków i kolektorów kanalizacyjnych, magistral ciepłowniczych, ulic i tras komunikacji miejskiej.

3. Program rzeczowy i koszty inwestycji towarzyszących, planowanych przez rady narodowe, powinny być uzgodnione z budowanymi i rozbudowywanymi zakładami produkcyjnymi lub usługowymi w fazie uzgadniania techniczno-ekonomicznych założeń inwestycji przez organy koordynacji terenowej

z uwzględnieniem udziału tych zakładów w kosztach budowy obiektów określonych w § 14 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 13. W celu zapewnienia pełnego wyposażenia nowo budowanych osiedli mieszkaniowych ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), nadzorujący inwestorów budowanych, rozbudowywanych oraz zwiększających zmienność pracy zakładów produkcyjnych lub usługowych, obowiązani są uwzględnić w planie inwestycyjnym resortu i przekazać do planu terenowego nakłady i środki na częściowe pokrycie kosztów, o których mowa w § 12 ust. 1, w wysokości następującego procentowego udziału w stosunku do kosztów budownictwa mieszkaniowego odawanego do dyspozycji zakładów:

- 1) 25% w miastach powyżej 200 tys. mieszkańców,
- 2) 20% w miastach od 20 do 200 tys. mieszkańców,
- 3) 15% w miastach i osiedlach poniżej 20 tys. mieszkańców,
- 4) 10% w gromadach.

Inwestorzy budownictwa mieszkaniowego realizowanego na terenie gromad obowiązani są ponadto pokryć pełne koszty komunalnego uzbrojenia terenu przeznaczonego pod budownictwo mieszkaniowe.

§ 14. 1. Ustala się następujący zakres inwestycji towarzyszących obciążających nakłady i środki przeznaczone na inwestycję podstawową i podlegających wyodrębnieniu w wydzielonej części zbiorczego zestawienia kosztów inwestycji podstawowej:

1) udziały w kosztach budowy międzyzakładowych obiektów wspólnych, związanych z obsługą obiektów podstawowych, a zwłaszcza elektrowni, elektrociepłowni, kotłowni, gazogeneratorów, ujęć i oczyszczalni ścieków, dróg dojazdowych i bocznic kolejowych,

2) udziały w kosztach budowy lub przebudowy urządzeń publicznych, związanych z obsługą obiektów podstawowych, a zwłaszcza:

a) zewnętrznych odcinków zasilających sieci energetycznej, gazowniczej, ciepłowniczej, wodociągowej i kanalizacyjnej, łącznie z urządzeniami pomiarowymi, oraz odcinków dojazdowych dróg lokalnych, jeżeli warunki techniczne zasilania lub transportu wymagają takiej budowy lub przebudowy,

b) linii tramwajowych, jeżeli ich budowa lub przebudowa wynika głównie z potrzeb przewozu pracowników do zakładu i stanowi podstawowy środek przewozu pracowników,

c) uzbrojenia dzielnic przemysłowo-składowych w wypadku lokalizacji zakładu na terenie takiej dzielnicy,

d) komunalnych ujęć wodociągowych i oczyszczalni ścieków,

3) obiekty zakładowe związane z obsługą załogi, a zwłaszcza:

a) budynki mieszkaniowe dla załogi awaryjnej, w ilości uzasadnionej wykazem stanowisk, określonych w przepisach resortowych,

b) hotele robotnicze,

c) zawodowe szkoły zakładowe.

d) zakładowe obiekty socjalno-kulturalne (domy kultury, żłobki, przychodnie lekarskie, obiekty sportowe itp.) w ilościach określonych w normatywach lub wytycznych technicznych projektowania;

jeżeli warunki techniczne lub organizacyjne nie wymagają budowy tych obiektów jako urządzeń dostępnych wyłącznie dla pracowników (zarnkniętych), obiekty te powinny być realizowane w formie inwe-

stycji wspólnych z innymi zakładami lub radami narodowymi.

2. W celu zapewnienia porównywalności różnych wariantów lokalizacyjnych w zbiorczym zestawieniu kosztów budowy należy wyodrębnić nakłady na następujące obiekty zakładowe:

- 1) elektrownie, elektrociepłownie, kotłownie i gazogeneratory,
- 2) ujęcia wodne łącznie z siecią doprowadzającą,
- 3) oczyszczalnie ścieków i kolektory odprowadzające,
- 4) drogi dojazdowe o charakterze niepublicznym,
- 5) bocznic kolejowe.

§ 15. 1. Ministrowie Górnictwa i Energetyki, Gospodarki Komunalnej oraz Komunikacji ustalą w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wytyczne dla działalności swoich organów w zakresie określonym w § 14 ust. 1 pkt 2 lit. a) w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej uchwały.

2. Wysokość udziałów w kosztach budowy urządzeń towarzyszących, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b), c), d), oraz terminy przekazania nakładów i środków do dyspozycji prezydium właściwej rady narodowej ustalają organy do spraw koordynacji terenowej inwestycji w oparciu o wytyczne Ministra Gospodarki Komunalnej, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

3. Wytyczne organów wymienionych w ust. 1 i 2 powinny uwzględniać założenie, że udział inwestorów w kosztach budowy urządzeń publicznych powinien być dla każdego inwestora bardziej korzystny niż inwestycja podejmowana indywidualnie.

§ 16. Inwestycje produkcyjne lub usługowe włączone do planu z centralnej rezerwy planu powinny uwzględniać również niezbędne nakłady na inwestycje towarzyszące.

Rozdział 3.

Inwestycje wspólne.

§ 17. 1. W celu zwiększenia efektywności inwestycji, tj. obniżenia nakładów inwestycyjnych lub zmniejszenia kosztów eksploatacyjnych, zobowiązuje się jednostki państwowe, spółdzielcze, organizacje społeczne, polityczne i zawodowe oraz prezydium rad narodowych do występowania z ekonomicznie uzasadnioną inicjatywą blokowania lub kojarzenia projektowanych inwestycji oraz ich realizacji jako inwestycji wspólnych.

2. Ministerstwa (urzędy centralne) oraz zjednoczenia koordynują inwestycje w ramach swoich planów centralnych lub koncepcji rozwojowych branż, jak również uzgadniają je w trybie koordynacji międzybranżowej i międzyresortowej.

3. Rady narodowe odpowiedzialne są za koordynację terenową inwestycji i ich kojarzenie z punktu widzenia rozmieszczenia przestrzennego oraz racjonalnego i kompleksowego rozwoju danego terenu.

§ 18. Przez inwestycje wspólne należy rozumieć budynki, budowle, urządzenia techniczne lub inne elementy środków trwałych użytkowane przez kilka wyodrębnionych organizacyjnie i finansowo jednostek lub udostępnione do użytkowania innym jed-

nostkom przez jednostki zarządzające tymi obiektami.

§ 19. 1. W formie inwestycji wspólnych mogą być realizowane wszystkie rodzaje inwestycji niezależnie od ich charakteru, źródeł finansowania i organizacyjnego podporządkowania inwestorów, o ile jest to uzasadnione względami techniczno-ekonomicznymi oraz możliwe do skojarzenia w czasie.

2. Przy podejmowaniu decyzji o realizacji inwestycji wspólnej należy przestrzegać zasady, aby korzyści ekonomiczne osiągane w wyniku wspólnej budowy były większe od ewentualnych strat wynikających z przedłużenia cyklu budowy i okresu zamrożenia nakładów lub przejściowego zwiększenia kosztów eksploatacyjnych wskutek uwzględnienia potrzeb przyszłych użytkowników.

3. Minister Finansów określi szczegółowo zasady rozliczania kosztów eksploatacyjnych urządzeń wspólnych w okresie czasowego niepełnego ich wykorzystania przez wszystkich przewidzianych użytkowników.

§ 20. 1. Organami koordynacyjnymi i podejmującymi decyzje w przedmiocie blokowania lub kojarzenia inwestycji są:

1) organy koordynujące (§ 3 ust. 1), działające po porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami i zjednoczeniami wiodącymi, a w sprawach energetycznych także z właściwymi terenowo okręgowymi inspektoratami gospodarki paliwowo-energetycznej,

2) właściwe zjednoczenia wiodące (jednostki upoważnione lub równorzędne), działające po porozumieniu z właściwym organem koordynującym (§ 3 ust. 1).

2. Organy koordynujące upoważnione są do podejmowania decyzji (ust. 1 pkt 1) w stosunku do następujących rodzajów inwestycji:

1) obiekty i urządzenia związane z obsługą działalności podstawowej jednostek gospodarczych, jak:

— kotłownie, ciepłownie i elektrociepłownie zakładowe,

— zakładowe ujęcia wody łącznie z siecią doprowadzającą oraz niezbędnymi zbiornikami retencyjnymi,

— zakładowe oczyszczalnie ścieków i kolektory odprowadzające,

— gazogeneratory,

— obiekty ochrony przeciwpożarowej,

— magazyny i składowiska,

— garaże, bazy transportu i sprzętu,

— stacje paliw i olejów,

— obiekty zaplecza technicznego dla budownictwa,

— drogi dojazdowe i bocznice kolejowe,

— pralnie,

2) obiekty i urządzenia socjalne i kulturalne, jak:

— zakładowe szkoły zawodowe,

— żłobki,

— przedszkola,

— ambulatoria lekarskie i przychodnie,

— hotele robotnicze,

— obiekty wypoczynkowe, sportowe i inne o charakterze rekreacyjnym,

— świetlice i domy kultury,

— domy rencistów,

3) budynki administracyjne,

4) ośrodki obliczeniowe,

5) obiekty handlowe i usługowe,

6) urządzenia osiedlowe we wspólnych osiedlach mieszkaniowych.

3. Terenową koordynację rozwoju ośrodków wczasowo-wypoczynkowych zapewniają prezydium wojewódzkich rad narodowych, na których terenie są one położone, w porozumieniu z Głównym Komitetem Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

4. Zjednoczenia wiodące (jednostki upoważnione lub równorzędne) upoważnione są do wydawania decyzji (ust. 1 pkt 2) w stosunku do inwestycji podstawowych o charakterze produkcyjnym, nie wymienionych w ust. 2, których konieczność łączenia wynika z realizacji zadań o koordynacji branżowej, określonych w uchwale nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r. o współpracy i koordynacji gospodarczej.

5. Organy wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 mogą ponadto na podstawie wzajemnych uzgodnień podejmować decyzje o blokowaniu lub kojarzeniu innych obiektów, jak np.: warsztatów naprawczych i remontowych, zakładowych urządzeń do transportu cieczy, gazów i materiałów sypkich, galwanizerni, stołówki itp.

§ 21. 1. Przed powzięciem decyzji o realizacji inwestycji wspólnej właściwy organ koordynujący powinien rozpatrzyć w porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami lub ich jednostkami nadrzędnymi zagadnienia dotyczące:

1) określenia przyszłych użytkowników inwestycji wspólnej,

2) określenia rozmiarów zapotrzebowania każdego z użytkowników oraz terminów i zasad korzystania z efektów produkcyjnych, usługowych lub użytkowych planowanej inwestycji wspólnej,

3) szacunkowego określenia udziałów zainteresowanych inwestorów w kosztach projektowania i realizacji inwestycji wspólnej proporcjonalnie do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi i produkcję,

4) ustalenia przyszłego administratora inwestycji wspólnej.

2. Na podstawie określenia rozmiarów potrzeb użytkowników (ust. 1 pkt 2) organ koordynujący powinien wstępnie ustalić efekty gospodarcze oraz terminy oddania inwestycji do użytku.

3. W uzasadnionych wypadkach ustalenie administratora inwestycji wspólnej może nastąpić w toku realizacji inwestycji.

4. Przed powzięciem decyzji o realizacji inwestycji wspólnej organ koordynujący (§ 3 ust. 1) wyznacza inwestora zastępczego.

5. Decyzja o realizacji inwestycji wspólnej powinna być podjęta po rozpatrzeniu szczegółowej analizy efektywności ekonomicznej w oparciu o założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji.

6. Decyzja koordynacyjna powinna zawierać ustalenia w zakresie wymienionym w ust. 1.

7. Dokumentację dla przyszłych inwestycji wspólnych zapewnia inwestor zastępczy. Sfinansowanie dokumentacji przyszłościowej następuje według zasad określonych w przepisach o finansowaniu inwestycji.

§ 22. 1. Inwestorem zastępczym może być jednostka organizacyjna podległa prezydium rady narodowej bądź użytkownik posiadający największy udział w budowie przyszłego obiektu (związka obiektu

przemysłowego), bądź też inna jednostka, która przejmie w administrację budowany obiekt.

2. Do działalności inwestora zastępczego mają zastosowanie przepisy o organizacji i zadaniach służb inwestorskich.

3. Inwestorowi zastępczemu z tytułu ogółu czynności związanych z przygotowaniem i prowadzeniem inwestycji wspólnej przysługuje wynagrodzenie w wysokości 2% ogólnej sumy wartości kosztorysowej inwestycji wspólnej.

§ 23. 1. Zatwierdzenie założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji wspólnej powinno nastąpić w trybie obowiązujących przepisów dla danego rodzaju inwestycji w pionie inwestora zastępczego, przy udziale zainteresowanych współinwestorów i ich jednostek nadrzędnych.

2. W celu zmniejszenia ryzyka inwestora zastępczego inwestycji wspólnej upoważnia się prezydium WRN do wyrażania zgody na zwiększenie rezerwy na nieprzewidziane wydatki, ustalonej w zbiorczym zestawieniu kosztów, zgodnie z przepisami §§ 10 i 11 uchwały nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 28, poz. 220).

3. Po zatwierdzeniu założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji, inwestor zastępczy zawiera z zainteresowanymi współinwestorami umowy, określając w nich szczegółowo prawa i obowiązki zainteresowanych stron. Projekt umowy przedstawia inwestor zastępczy.

4. W umowie powinny być ostatecznie ustalone wielkości udziałów w kosztach przygotowania i realizacji inwestycji wspólnej, terminy przekazywania udziałów na rzecz inwestora, zastępczego, zasady użytkowania wspólnych obiektów, jak również zasady pokrywania kosztów ich eksploatacji.

5. Wysokość udziału w kosztach realizacji inwestycji wspólnej ustala się na podstawie zbiorczego zestawienia kosztów, objętych zatwierdzonymi założeniami techniczno-ekonomicznymi, proporcjonalnie do wielkości zapotrzebowania na odpowiednie usługi lub produkcję.

6. Niezgłoszenie zastrzeżeń do projektu umowy (ust. 3) w terminie 14-dniowym od daty jego otrzymania jest równoznaczne z zawarciem umowy w brzmieniu proponowanym przez inwestora zastępczego.

§ 24. 1. Do czasu rozpoczęcia realizacji inwestycji wspólnej organ podejmujący decyzję w przedmiocie inwestycji wspólnej (§ 20 ust. 1 pkt 1 i 2) może wyrazić zgodę na wycofanie się jednego lub więcej ze współinwestorów, jeśli jest to uzasadnione ważnymi względami gospodarczymi. W tym wypadku organ ten powinien ponownie rozpatrzyć celowość i opłacalność inwestycji lub możliwość ograniczenia jej zakresu rzeczowego.

2. Współinwestor wycofujący się z realizacji inwestycji wspólnej zobowiązany jest do pokrycia strat inwestora zastępczego powstałych z tego powodu.

3. Jeżeli inwestor zastępczy zrealizuje w terminie inwestycję i nie przekroczy kosztów określonych w umowie zawartej z bankiem finansującym, wówczas wynikające z tego tytułu korzyści określone w obowiązujących przepisach przypadają inwestorowi zastępczemu. W razie tańszej realizacji inwestycji, niż określono w umowie, nakłady i środki zaoszczędzone pozostają w dyspozycji inwestora zastępczego.

Wszelkie natomiast zwiększenia kosztów inwestycji w stosunku do określonych w umowie pokrywa inwestor zastępczy. Ponadto inwestor zastępczy pokrywa kary wynikające z umowy o realizację inwestycji, karne odsetki bankowe, jak również egzekwuje kary od uczestników procesu inwestycyjnego.

4. Wzrost wartości kosztorysowej inwestycji wspólnej, wywołany zwiększeniem przez współinwestorów zapotrzebowania na usługi lub zakresu korzystania z efektów danej inwestycji, pokrywa w całości zainteresowany współinwestor.

§ 25. Jeżeli termin przekazania udziału w inwestycji wspólnej przewidzianego w planie inwestora nie pokrywa się z harmonogramem realizacji inwestycji wspólnej, wówczas dla zapewnienia ciągłości realizacji tej inwestycji upoważnia się banki finansujące inwestycje do udzielenia inwestorom zastępczym kredytu do wysokości udziałów przewidzianych do przekazania przez właściwych inwestorów w dalszych latach.

§ 26. Administratorem inwestycji wspólnej może być jeden z uczestników tej inwestycji, wyznaczony przez organ podejmujący decyzję w przedmiocie inwestycji wspólnej (§ 20 ust. 1 pkt 1 i 2), z tym że administratorem obiektu znajdującego się na terenie istniejącej jednostki organizacyjnej powinna być ta jednostka, a administratorem obiektów socjalnych, kulturalnych i komunalnych — w zasadzie organy rad narodowych.

§ 27. 1. Obiekty zbudowane jako inwestycje wspólne zwiększają wartość majątku trwałego administratora tych obiektów.

2. Współinwestorzy obiektu wspólnego płacą za korzystanie z tego obiektu lub za świadczone usługi ceny obowiązujące w danej miejscowości, a w razie braku takich cen — ceny ustalone na podstawie planowej kalkulacji kosztów z 5% narzutem zysku dla administratora obiektu.

3. W uzasadnionych wypadkach współinwestorzy mogą ustalić w umowach inne zasady zarządzania obiektami wspólnymi oraz inne zasady rozliczeń za korzystanie z tych obiektów oraz w miarę potrzeby kolegialne formy bieżącej koordynacji wzajemnych potrzeb (rady użytkowników).

4. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą wydać w ramach zasad ustalonych niniejszą uchwałą szczegółowe przepisy dotyczące administrowania i eksploatacji obiektów zrealizowanych jako inwestycje wspólne.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 28. 1. Przy terenowej koordynacji inwestycji, określonej niniejszą uchwałą, mają odpowiednie zastosowanie przepisy o programowaniu rozwoju branż i regionów, postępie technicznym, współpracy terenowych organów planowania gospodarczego z terenowymi organami planowania przestrzennego, projektowaniu inwestycji oraz o metodach oceny i klasyfikowania nowo rozpoczynanych inwestycji przemysłowych.

2. Przepisy zawarte w rozdziałach 1 i 3 niniejszej uchwały obowiązują również w działalności koordynacyjnej jednostek gospodarki społecznej, uregu-

lowanej w odrębnych przepisach, dotyczącej zaopatrzenia rolnictwa w wodę, turystycznego zagospodarowania kraju, społecznej akcji związanej z rozwojem radiofonii i telewizji.

3. Inwestycje wspólne, co do których decyzje koordynacyjne zostały podjęte przed wejściem w życie niniejszej uchwały, realizowane są według dotychczas obowiązujących przepisów.

§ 29. 1. Zainteresowani ministrowie i prezydium WRN wyodrębnią w opracowywanym projekcie planu 5-letniego szacunkowe wielkości nakładów inwestycyjnych przewidywanych do przekazania lub przejęcia z tytułu udziału w inwestycjach wspólnych lub inwestycjach towarzyszących, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 2, z tym że zapotrzebowanie na roboty budowlano-montażowe związane z tą grupą inwestycji zostanie ujęte w planie inwestorów przejmujących nakłady.

2. Podstawą planowania i finansowania inwestycji wspólnych oraz inwestycji towarzyszących, pokrywanych z udziałów w tych inwestycjach, są plany rzeczowo-finansowe i harmonogramy realizacyjne przedstawiane przez inwestorów zastępczych, określające wysokość nakładów opartą na podstawie umów lub decyzji organów koordynujących. Banki finansujące inwestycje przyjmując do finansowania inwestycje wspólne i towarzyszące, realizowane z udziałów w tych inwestycjach, przenoszą równocześnie odpowiedzialnie środki i nakłady inwestorów zobowiązanych do przekazania udziałów na rzecz inwestora zastępczego.

3. Banki finansujące inwestycje obowiązane są sprawdzać, czy w przedstawianych planach rzeczowo-finansowych inwestycji uwzględnione zostały środki na realizację inwestycji towarzyszących i wspólnych, określonych zgodnie z przepisami niniejszej uchwały.

4. Zasady oraz tryb finansowania inwestycji wspólnych i towarzyszących regulują odrębne przepisy.

§ 30. Przepisy niniejszej uchwały nie dotyczą:

1) inwestycji związanych z obronnością kraju, z wyjątkiem inwestycji wspólnych i towarzyszących przemysłu obronnego,

2) inwestycji rolnych, zlokalizowanych poza granicami miast,

3) inwestycji górniczych, głębinowych i portowych, z wyjątkiem obiektów realizowanych jako inwestycje wspólne i towarzyszące.

§ 31. 1. Tracą moc:

1) uchwała nr 67 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji (Monitor Polski Nr 19, poz. 104),

2) uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych (Monitor Polski Nr 26, poz. 128),

3) uchwała nr 12 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1967 r. w sprawie udziału jednostek państwowych i spółdzielczych w kosztach projektowania, wykonania i utrzymania wspólnych obiektów budowlanych gospodarki wodnej (Monitor Polski Nr 9, poz. 48).

2. Zobowiązuje się Ministrowi Łączności, Rolnictwa, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz innych zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów, jak również prezydium WRN, do dostosowania do przepisów niniejszej uchwały wydanych szczegółowych aktów prawnych dotyczących koordynacji inwestycji, inwestycji towarzyszących i wspólnych.

§ 32. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, ministrom i kierownikom urzędów centralnych oraz prezydiom WRN.

§ 33. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy dotyczące inwestycji towarzyszących wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

123

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 16 czerwca 1969 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu spirytusowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 11 lipca 1969 r. Nr 20, poz. 150)

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą bezpieczeństwa i higieny pracy w następujących zakładach (działach) przemysłu spirytusowego

1) w oddziałach produkcyjnych podstawowych, jak gorzelnie przemysłowe, rektyfikacje, wytwórnie wódek i drożdżownie, oraz w działach pomocniczych zakładów,

2) w działach przerobu surowców pochodnych produkcji podstawowej, jak utylizacja gazowego dwu-

tlenku węgla na ciekły i na suchy lód oraz utylizacja wywaru melasowego.

§ 2. Na ścianach budynków i w pomieszczeniach produkcji spirytusu oraz magazynach spirytusu powinny być umieszczone tablice ostrzegawcze o zagrożeniu pożarowym i wybuchowym.

§ 3. Gorzelnie przemysłowe, zakłady rektyfikacji spirytusu, magazyny spirytusu powinny odpowiadać warunkom ustalonym w przepisach dla pomieszczeń o zagrożeniu pożarowym i wybuchowym.

§ 4. Ściany pomieszczeń produkcyjnych powinny być gładkie, dające się łatwo oczyścić, a w działach fermentacji alkoholowej, drożdżowej, zestawialniach wódek, pakowni drożdży piekarnianych, rozlewni wódek, powinny ponadto być pokryte do wysokości co najmniej 2 m powłokami lub materiałami nie-

niaśkliwymi, odpornymi na działanie wilgoci (np. płytami ceramicznymi).

§ 5. 1. Przewody rurowe powinny być szczelne i oznaczone barwami w sposób wskazujący wyraźnie przeznaczenie danego przewodu oraz kierunek przepływającej w nim cieczy, pary lub gazu.

2. Oznaczenie przewodów rurowych powinno być zgodne z zasadami ustalonymi w obowiązujących normach.

§ 6. 1. Pomieszczenie fermentacji alkoholowej oraz utylizacji gazowego dwutlenku węgla na cieklej i na suchy lód powinny posiadać sprawnie działającą wentylację, zapewniającą usunięcie dwutlenku węgla z powietrza strefy roboczej.

2. Uruchamianie mechanicznych urządzeń wentylacyjnych w pomieszczeniach fermentacji alkoholowej powinno odbywać się zarówno z pomieszczenia wentylowanego, jak i z zewnątrz tego pomieszczenia.

§ 7. Aparaty i urządzenia produkcyjne, z których wydzielają się szkodliwe lub uciążliwe dla pracowników pary i gazy, a ich zhermetyzowanie nie jest możliwe, powinny posiadać instalację odprowadzającą te gazy i pary z miejsca ich powstawania na zewnątrz pomieszczeń w sposób zapewniający nieprzekraczanie najwyższych dopuszczalnych stężeń dla tych par lub gazów.

§ 8. Przy wejściu do działów fermentacji alkoholowej i magazynów spirytusu powinny znajdować się szafki ze sprzętem ochronnym do udzielania pomocy pracownikom w razie ich zagrożenia dwutlenkiem węgla lub parami spirytusu.

§ 9. Urządzenia ciśnieniowe powinny być obsługiwane wyłącznie przez przeszkolonych w tym zakresie pracowników.

§ 10. Aparaty, urządzenia i przewody zawierające spirytus lub jego pary powinny być uziemione.

§ 11. 1. Elektryczne lampy wziernikowe oświetlające wnętrze aparatów oraz urządzeń powinny być hermetyczne i zasilane prądem o napięciu nie przekraczającym 24 V, a także posiadać zabezpieczenie przed stłuczeniem klosza ochronnego.

2. Przy oświetlaniu zbiorników lub aparatów po spirytusie lampy wziernikowe powinny być zabezpieczone osłoną nie przepuszczającą pary spirytusu.

§ 12. Silniki elektryczne znajdujące się w pomieszczeniach, w których występują lub mogą wystąpić pary alkoholu przekraczające dopuszczalne stężenia, powinny posiadać obudowę ognioszczelną.

§ 13. 1. W pomieszczeniach, w których znajdują się urządzenia ciśnieniowe wymagające stałej obsługi, powinny znajdować się zapasowe źródła oświetleniowe, np. bateryjne lampy elektryczne.

2. Urządzenia ciśnieniowe powinny być zaopatrzone w sprawnie działającą aparaturę kontrolno-pomiarową, urządzenia zabezpieczające przed nadmiernym wzrostem ciśnienia oraz tabliczki znamionowe.

§ 14. 1. Zamknięte kadzie fermentacyjne oraz zbiorniki ze spirytusem i wódką, do których wnętrza musi się wchodzić, powinny posiadać co najmniej:

- 1) jeden wąż przy pojemności zbiornika do 40 m³,
- 2) dwa węży przy pojemności zbiornika powyżej 40 m³.

2. W czasie przebywania pracownika w zbiorniku węży powinny być otwarte.

§ 15. 1. Przy zbiornikach wolno stojących wyż-

szych niż 2 m powinny być umieszczone na zewnątrz i wewnątrz drabiny metalowe stałe, usytuowane przy głównym władze i trwale zamocowane.

2. Zbiorniki wolno stojące wymagające stałej obsługi, a nie posiadające przy górnej pokrywie pomostów roboczych, powinny być wyposażone na obwodzie w poręczę ochronne oraz krawężniki.

§ 16. Czynności związane z obsługą kadzi oraz zbiorników pomocniczych, wymagające stałej kontroli przebiegu produkcji, powinny odbywać się z pomostów.

§ 17. Prace wykonywane wewnątrz zbiorników, aparatów, w studniach i studzienkach kanalizacyjnych oraz w innych urządzeniach, w których mogą znajdować się szkodliwe gazy lub pary, powinny być przeprowadzane przy zachowaniu następujących warunków:

1) wejście do wnętrza urządzeń może nastąpić tylko na polecenie kierownika zakładu lub osoby przez niego upoważnionej i po sprawdzeniu, że w zbiorniku lub urządzeniu nie ma gazów szkodliwych lub niebezpiecznych dla życia lub zdrowia pracownika,

2) pracownik wchodzący do wnętrza urządzenia powinien mieć założone szelki bezpieczeństwa i linkę wyprowadzoną na zewnątrz urządzenia,

3) prace wykonywane wewnątrz urządzenia powinny być nadzorowane przez osobę znajdującą się na zewnątrz urządzenia,

4) jeżeli czyszczone lub remontowane urządzenie posiada mieszadło, należy je zabezpieczyć w sposób skuteczny przed przypadkowym uruchomieniem, a na urządzeniu rozruchowym umieścić napis ostrzegawczy, zabraniający uruchomienia mieszadła,

5) pracownika znajdującego się wewnątrz urządzenia należy w razie potrzeby dodatkowo zaopatrzyć w aparat izolujący lub w aparat z doprowadzeniem świeżego powietrza.

§ 18. Urządzenia gorzelnicze, rektyfikacyjne oraz drożdżownicze powinny być w taki sposób ustawione, aby dojścia do kadzi, aparatów, zbiorników produkcyjnych oraz zaworów były łatwe i bezpieczne.

§ 19. 1. Wylot przewodu, którym odprowadza się ze zbiorników pary spirytusu w powietrze, powinien być zabezpieczony potrójną siatką Davy'ego lub w inny sposób (np. przyrzady „Kito”).

2. Zbiorniki spirytusu powinny być zaopatrzone w pływalki i skalę pomiarową, wskazującą poziom spirytusu, oraz w urządzenia zabezpieczające przed przelewem.

§ 20. 1. Prace związane z naprawą lub konserwacją zbiorników ze spirytusem, podczas których zachodzi konieczność użycia ognia otwartego lub istnieje możliwość wywołania iskry, powinny być wykonywane po ich całkowitym opróżnieniu i po całkowitym napełnieniu wodą oraz po ponownym opróżnieniu i przewietrzeniu.

2. Prace wymienione w ust. 1 powinny być wykonywane pod nadzorem kierownika zakładu lub osoby przez niego upoważnionej.

§ 21. Czynności, przy których pracownik ma styczność z materiałami żrącymi lub szkodliwymi dla zdrowia, powinny być wykonywane z zachowaniem następujących warunków:

1) zatrudnieni pracownicy powinni być wyposażeni we właściwą odzież i sprzęt ochrony osobistej,

jak okulary, rękawice, fartuchy ochronne oraz obuwie gumowe,

2) cysterny i zbiorniki z kwasami, ługami lub innymi cieczami żrącymi powinny być opróżniane w sposób zabezpieczający pracowników przed opryskaniem,

3) pracownicy powinni być pouczeni o szkodliwości dla zdrowia substancji wymienionych w pkt 2 oraz o sposobach postępowania w razie doznania uszkodzenia ciała.

§ 22. 1. Środki stosowane do skażenia denaturatu powinny być przechowywane w wydzielonym pomieszczeniu magazynu, w sposób zabezpieczający pracowników przed szkodliwym oddziaływaniem tych środków.

2. Na opakowaniach środków skażających powinny być umieszczone naklejki zawierające informacje o ich zawartości oraz wskazówki dotyczące obchodzenia się z tymi środkami.

Rozdział 2.

Oddziały produkcyjne podstawowe.

§ 23. Kadzie brzezkowe (zacierowe i odstojnikowe), kadzie do ługowania superfosfatu i siarczanu amonowego, jak również zbiorniki wyciągu superfosfatu i roztworu siarczanu amonowego powinny być szczelnie przykryte i posiadać przewody do odprowadzania wydzielających się par na zewnątrz budynków.

§ 24. Lej zsypany do pożywek nad kadzią do ługowania superfosfatu i rozpuszczania siarczanu amonu powinien być zaopatrzone w ruszta ochronne o wymiarach oczek nie większych niż 10 cm × 10 cm.

§ 25. 1. Fermentacja alkoholowa powinna odbywać się w przykrytych szczelnie kadziach, zaopatrzonych w rurociąg odprowadzający dwutlenek węgla (CO₂).

2. W zakładach nowo budowanych lub przebudowywanych usytuowanie zbiorników technologicznych i kadzi fermentacyjnych powinno być wykonane zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj.:

1) odległość kadzi fermentacyjnych od ścian i między kadziami powinna być nie mniejsza niż 0,75 m,

2) odległość między pokrywą zbiornika technologicznego lub kadzi drożdżowniczej a stropem powinna być nie mniejsza niż 1,8 m.

3. Wyposażenie kadzi drożdżowniczej powinno zabezpieczać przed wydostawaniem się do pomieszczeń produkcyjnych gazów fermentacyjnych.

§ 26. Kadzie fermentacyjne, urządzenia propagacyjne drożdży, aparaty odpędowe — rektyfikacyjne i odwadniające powinny mieć urządzenia zabezpieczające przed powstawaniem podciśnienia oraz zawory bezpieczeństwa zapobiegające nadmiernemu ciśnieniu, jeżeli nie mają bezpośredniego połączenia z atmosferą.

§ 27. Pracownik myjący każdą fermentacyjną powinien w czasie przebywania w kadzi stosować aparat z wężem do zasysania świeżego powietrza z zewnątrz.

§ 28. W dziale fermentacji alkoholowej powinien znajdować się w szafce aparat do zasysania świeżego powietrza z zewnątrz oraz szelki ochronne z linką zabezpieczającą.

§ 29. Aparaty do odpędu i rektyfikacji spirytusu powinny być szczelne w takim stopniu, aby zabez-

pieczały przed przedostawaniem się cieczy i par alkoholu do pomieszczeń produkcyjnych.

§ 30. W zakładach nowo budowanych odległość pomiędzy poszczególnymi kolumnami aparatów odpędowych i rektyfikacyjnych powinna wynosić co najmniej 1,0 m.

§ 31. Deflegmatory, kondensatory, chłodnice aparatów odpędowych i rektyfikacyjnych powinny być tak usytuowane, aby ze wszystkich stron był do nich łatwy dostęp.

§ 32. Otwory w podeście służące do czyszczenia deflegmatorów i chłodnic należy zabezpieczać odpowiednią barierką.

§ 33. Przewody odpowietrzające aparaty odpędowe i rektyfikacyjne powinny być zabezpieczone siatką Davy'ego.

§ 34. Do pobierania prób spirytusu należy używać naczyń z materiałów nie iskrzących.

§ 35. W pomieszczeniu aparatuwni zabrania się ustawiania lub przechowywania jakichkolwiek przedmiotów nie związanych z obsługą aparatu lub bezpieczeństwem przeciwpożarowym.

§ 36. Między aparatuwnią a kotłownią powinna być dwustronna łączność sygnalizacyjna dźwiękowo-optyczna.

§ 37. Wysalacz fuzli powinien być szczelny, a wyloty urządzeń odpowietrzających powinny być zabezpieczone siatką Davy'ego.

§ 38. Mieszanie fuzli ze środkami odwadniającymi powinno odbywać się mechanicznie za pomocą nie iskrzących mieszadeł lub sprężonego powietrza.

§ 39. Zestawialniki stosowane do produkcji wódek powinny być szczelne i zaopatrzone w przewody odpowietrzające.

§ 40. Mielenie pylistych surowców do produkcji wódek powinno się odbywać w sposób nie powodujący wydzielania się pyłu na zewnątrz pomieszczenia pracy.

§ 41. Przy destylacji płynów alkoholowych należy:

1) napełnianie i opróżnianie wykonywać przy pomocy rurociągów,

2) w razie potrzeby ręcznego opróżniania aparatu, należy obniżyć temperaturę płynu do 35°.

§ 42. 1. Produkcja syropu cukrowego na gorąco powinna być wykonywana w kotle zaopatrzonym w mieszadło mechaniczne.

2. Wsypany cukier do kotłów powinno być dokonywane w sposób zabezpieczający obsługę przed poparzeniem.

3. Ręczne opróżnianie kotłów może odbywać się tylko w razie awarii i po obniżeniu temperatury syropu do 35°.

§ 43. Zbiorniki na destylaty powinny być szczelnie zamknięte i posiadać rury odpowietrzające zabezpieczone siatką Davy'ego.

§ 44. Wirówki do klarowania płynów i oddzielenia drożdży powinny posiadać tabliczki znamionowe zawierające dane charakterystyczne oraz liczniki obrotów bębna wirówki z zaznaczoną dopuszczalną ilością obrotów na minutę.

§ 45. 1. Dla każdej wirówki należy założyć książkę kontroli, do której powinny być wpisywane daty kontroli oraz przebiegi remontów.

2. Wirówki należy eksploatować zgodnie z dostarczoną przez wytwórcę instrukcją ruchową.

3. Wirówka wykazująca nadmierne drgania lub in-

ne zakłócenia w pracy powinna być niezwłocznie wyłączona z ruchu i skierowana do remontu.

4. Elementy wirówki należy zdejmować i transportować przy pomocy wciągarki umieszczonej nad wirówkami.

§ 46. Wirówki powinny być obsługiwane przez przeszkolonych w tym zakresie pracowników.

§ 47. Do oddzielania drożdży z brzeczki alkoholowej należy stosować wirówki hermetyczne.

§ 48. 1. Prasy filtracyjne posiadające ramy o wymiarach ponad 800 mm × 800 mm powinny być dociskane hydraulicznie.

2. Prasy powinny posiadać urządzenia zabezpieczające przed możliwością przekroczenia dopuszczalnego ciśnienia mleczka drożdżowego.

§ 49. Filtr obrotowy powinien posiadać boczne osłony.

§ 50. Młynek do mielenia drożdży paszowych powinien znajdować się w oddzielnym pomieszczeniu i być zabezpieczony przed przenikaniem pyłu drożdżowego na zewnątrz.

§ 51. W czasie ruchu mieszałki w plazmolizerze drożdży jego pokrywa powinna być zamknięta.

Rozdział 3.

Działy pomocnicze.

§ 52. 1. Manipulowanie opakowaniami szklanymi pracownicy powinni wykonywać w odpowiedniego typu rękawicach ochronnych.

2. Butelki po wyjęciu z transporterów należy wkładać do wanień ręcznie; wrzucanie butelek przez przechyłanie skrzyń jest zabronione.

3. Wydzielona część wanny do odmakania butelek powinna posiadać w każdej z dwu komór siatkę do podnoszenia butelek z dna.

4. Temperatura wody, w części wanny przeznaczonej do odmakania nie powinna przekraczać 50°, a w części przeznaczonej do mycia ręcznego i szczotkowania 35°.

5. Usuwanie stłuczek z wanny dozwolone jest jedynie po opróżnieniu wanny z wody i za pomocą narzędzi zabezpieczających przed skaleczeniem rąk.

§ 53. Wszelkie otwory kontrolne i montażowe myjki butelek powinny być w czasie jej ruchu szczelnie zamknięte.

§ 54. Sporządzanie roztworu ługu powinno odbywać się w zbiorniku umieszczonym poza myjnią. Dopływ roztworu ługu ze zbiornika do myjki butelek powinien odbywać się mechanicznie.

§ 55. Przejścia pomiędzy urządzeniami rozlewniczymi lub ścianami przeznaczone tylko do obsługi tych urządzeń powinny mieć szerokość co najmniej 1 m.

§ 56. 1. Ekran kontrolny do prześwietlania butelek powinien być wykonany ze szkła matowego lub mlecznego.

2. Pracownicy zatrudnieni przy ekranie kontrolnym powinni być zmieniani w okresie nie dłuższym niż co 2 godziny.

3. Usuwanie butelek z okienka ekranu kontrolnego w czasie ruchu przenośnika jest wzbronione.

§ 57. Wózki dwukołowe do przewożenia skrzynek powinny posiadać oparcie co najmniej do połowy wysokości najwyższej ustawionej skrzyni.

§ 58. Usuwanie płynów alkoholowych rozlanych na podłodze powinno odbywać się tylko przy pomocy zgarniczek lub przez splukanie wodą.

§ 59. 1. Rozlewaczki do wódek oraz kapslownice powinny być wyposażone w osłony zabezpieczające przed rozpryskami pękających butelek.

2. Stłuczka szklana powinna być stale usuwana z podłóg do specjalnych pojemników szczotkami i szufelkami, a następnie przewożona do magazynu stłuczki. Gromadzenie stłuczki szklanej poza magazynem jest wzbronione.

§ 60. 1. Taśma stalowa służąca do opasywania kartonów z wódką powinna być nawinięta na bęben.

2. Pozostawienie luźnej taśmy na podłodze jest niedopuszczalne.

3. Bęben z taśmą powinien być usytuowany przy stanowisku opasywania kartonów.

4. Pracownik zatrudniony przy opasywaniu kartonów taśmą stalową powinien pracować w rękawicach skórzanych.

§ 61. Transport skrzyń z wyrobami gotowymi do magazynów powinien odbywać się mechanicznie.

§ 62. Transport drożdży suszonych paszowych w workach oraz skrzynek z drożdżami piekarnianymi z pakowni do chłodni, do magazynu i na środki transportowe powinien odbywać się mechanicznie.

§ 63. Skrzynki z drożdżami powinny być układane w chłodni w sposób zabezpieczający przed upadkiem skrzynek.

§ 64. Przejścia między skrzynkami bądź pojemnikami powinny mieć co najmniej 1,0 m szerokości.

§ 65. Pomosty łączące wagon lub pojazd z rampą powinny być wykonane z materiału dostatecznie wytrzymałego na obciążenie oraz posiadać zaczepy zabezpieczające przed obsunięciem, a podłogi pomostów powinny być utrzymane w stanie nie powodującym poślizgu.

Rozdział 4.

Przerób surowców pochodnych.

§ 66. W czasie oczyszczania wyparek do zagęszczania wywaru melasowego i elementów grzejnych (poza przestojem remontowym zakładu) oraz w razie konieczności wejścia do jednego z działów wyparki należy dokładnie zamknąć dopływ pary grzejnej i innych czynników, a na przewodach tych założyć dodatkowe trwałe zabezpieczenia.

§ 67. Pracownicy obsługi pieców obrotowych do spalania wywaru melasowego i odcieku powinni posiadać przeszkolenie w zakresie obsługi tych urządzeń, a jeżeli przy tej instalacji do spalania wywaru istnieje kocioł do odzyskiwania ciepła, to przynajmniej jeden z pracowników na każdej zmianie powinien posiadać uprawnienia palacza kotłowego.

§ 68. Przy piecach obrotowych do spalania wywaru i odcieku pokrętła zasuw do spuszczenia spalonego wywaru muszą być usytuowane na poziomie stanowiska obsługi pieca.

§ 69. Usuwanie węgla wywarowego z pieca i jego wywóz na składowiska powinny odbywać się mechanicznie.

§ 70. Pracownicy zatrudnieni przy produkcji lub magazynowaniu suchego lodu powinni być ubrani w specjalną odzież ochronną izolującą cieplnie i wykonywać tę pracę z nałożonymi ochronami oczu.

§ 71. Zbiorniki ekspansyjne powinny być izolowane oraz wyposażone we wskaźniki poziomu cieczy, umożliwiające stałą kontrolę poziomu cieczy.

§ 72. Prasa do suchego lodu powinna posiadać dwa manometry:

- 1) jeden przy komorze wyśnieżania,
- 2) drugi do mierzenia ciśnienia tłoczenia.

§ 73. 1. Kontenery na suchy lód powinny posiadać podwozie na kółkach złączone na stałe ze skrzynią kontenera.

2. Kontenery powinny mieć zabezpieczenie przed przypadkowym zamknięciem pokrywy.

§ 74. Kontenery do przewozu suchego lodu powinny być pomalowane na biało i posiadać napisy ostrzegawcze o treści: „Spożywanie i połykanie lub wkładanie do ust suchego lodu jest niebezpieczne dla zdrowia”, „Nie dotykać suchego lodu bez rękawic”.

§ 75. Czynności związane z napełnianiem kontenerów suchym lodem powinny być wykonywane mechanicznie.

§ 76. W czasie załadowywania lub rozładowywania wagonu z suchym lodem drzwi wagonu powinny być otwarte, aby wydzielający się dwutlenek węgla swobodnie uchodził na zewnątrz.

§ 77. Załadowywanie i wyładowywanie wkładów z suchym lodem do zagłębionego magazynu powinno odbywać się mechanicznie.

§ 78. Na stanowisku napełniania butli ciekłym dwutlenkiem węgla powinien być wywieszony napis o treści:

„Przed napełnieniem sprawdź termin ważności butli”,

„Butli przeterminowanej lub uszkodzonej nie wolno napełniać”.

§ 79. Stan techniczny butli i zaworów należy sprawdzić przed jej napełnieniem.

Rozdział 5.

Przypis końcowy.

§ 80. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: *S. Gucwa*

124

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 czerwca 1969 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej.

(*Monitor Polski z dnia 13 czerwca 1969 r. Nr 23, poz. 181*)

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie organizacji zwolnionych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej, i upoważnionych do lokowania na książeczkach oszczędnościowych wolnych środków pieniężnych, przewyższających górną granicę obowiązującego pogotowia kasowego — jeżeli w miejscowości będącej ich siedzibą nie ma oddziału Narodowego Banku Polskiego, oddziału Powszechnej Kasy Oszczędności lub spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej, stanowiącym załącznik nr 2

do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (*Monitor Polski z 1960 r. Nr 69, poz. 322, z 1961 r. Nr 12, poz. 65, z 1962 r. Nr 40, poz. 191, z 1964 r. Nr 10, poz. 44 i Nr 59, poz. 278, z 1965 r. Nr 58, poz. 297 i z 1968 r. Nr 39, poz. 275*), dodaje się pkt 14 w brzmieniu:

„14. Ogniska (rady oddziałowe i grupy związkowe) Związku Nauczycielstwa Polskiego”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *w. z. M. Krzak*

125

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 13 czerwca 1969 r.

w sprawie tymczasowego rozszerzenia niektórych uprawnień kierowców.

(*Monitor Polski z dnia 1 lipca 1969 r. Nr 27, poz. 208*)

Na podstawie art. 20 ust. 5 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) i § 234 ust. 6 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27, poz. 183) zarządza się, co następuje:

§ 1. Używane w niniejszym zarządzeniu określenie

„prawo jazdy” oznacza prawo jazdy wydane na podstawie przepisów rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295, z 1965 r. Nr 19, poz. 128 i Nr 54, poz. 337 oraz z 1966 r. Nr 54, poz. 328), utrzymanych czasowo w mocy przepisami § 234 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Komu-

nikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27, poz. 183).

§ 2. Okres 1 roku i 6 miesięcy praktyki zawodowej, wymaganej przepisami § 195 ust. 2 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 295 z późniejszymi zmianami), skraca się do 1 roku dla wszystkich osób wykonujących zawód kierowcy i posiadających prawo jazdy kategorii III, a ubiegających się o prawo jazdy kategorii II.

§ 3. 1. Kierowcy, którzy posiadają prawo jazdy kategorii II, zatrudnieni w uspołecznionych przedsiębiorstwach wykonujących publiczny transport autobusowy lub dokonujących przewozu pracowników do pracy i z pracy własnymi autobusami — mogą uzyskać zezwolenie na kierowanie na drogach publicznych autobusami o liczbie miejsc siedzących powyżej 14, bez przyczepy.

2. Zezwolenie (ust. 1) może otrzymać kierowca, który:

- 1) ukończył 24 lata życia,
- 2) posiada co najmniej 3 lata praktyki w prowadzeniu i obsłudze pojazdów samochodowych, w tym co najmniej 1 rok praktyki w prowadzeniu i obsłudze pojazdów ciężarowych,
- 3) odbył w zakładzie pracy przeszkolenie w zakresie obsługi i eksploatacji autobusów oraz przeszkolenie w wymiarze co najmniej 10 godzin w zakresie kierowania autobusami określonymi w ust. 1 i złożył egzamin z umiejętności kierowania autobusami przed komisją egzaminacyjną, działającą przy właściwym do spraw komunikacji organie prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) lub powiatowej rady narodowej.

§ 4. 1. Kierowcy, którzy posiadają prawo jazdy kategorii III, zatrudnieni w jednostkach gospodarki uspołecznionej mogą uzyskać zezwolenie na kierowanie na drogach publicznych samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony do 8 ton, bez przyczepy.

2. Zezwolenie (ust. 1) może otrzymać kierowca, który:

- 1) ukończył 21 lat życia; przepis ten nie dotyczy kierowców, o których mowa w pkt 2 lit. a),
- 2) ukończył:

a) zasadniczą szkołę zawodową kierowców samochodowych albo

b) kurs w przyzakładowym ośrodku szkolenia kierowców lub w innym ośrodku uprawnionym przez organ do spraw komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) do prowadzenia tego rodzaju szkolenia,

3) odbył w czasie szkolenia określonego w pkt 2 naukę kierowania pojazdami samochodowymi w wy-

miarze 51 godzin — w tym przeszkolenie w wymiarze co najmniej 21 godzin pod nadzorem instruktora w zakresie kierowania pojazdami samochodowymi o średniej ładowności w czasie ich eksploatacji — i złożył egzamin z umiejętności kierowania takimi pojazdami przed komisją egzaminacyjną, działającą przy właściwym do spraw komunikacji organie prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) lub powiatowej rady narodowej.

§ 5. 1. Zezwolenia określone w §§ 3 i 4 wydają, na wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa lub innej jednostki gospodarki uspołecznionej, organy do spraw komunikacji prezydiów powiatowych rad narodowych, rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie oraz miast wyłączonych z województw, właściwe ze względu na siedzibę jednostki składającej wniosek, na okres nie dłuższy niż jest potrzebny do odbycia przez kierowcę praktyki, niezbędnej do uzyskania prawa jazdy, uprawniającego do kierowania pojazdami wymienionymi w zezwoleniu, oraz do odbycia wymaganego przeszkolenia.

2. Zezwolenie (ust. 1) jest ważne łącznie z prawem jazdy i tylko w okresie pracy kierowcy w przedsiębiorstwie lub w innej jednostce gospodarki uspołecznionej, na których wniosek zostało wydane.

3. Wzór zezwolenia (ust. 1) określi Minister Komunikacji.

§ 6. Kierowcy, którzy posiadają co najmniej 3-letnią praktykę w kierowaniu samochodami z prawem jazdy kategorii III nie uprawniającym do zawodowego kierowania pojazdami, oraz osoby posiadające co najmniej 3 lata pracy w charakterze monterów samochodowego w przedsiębiorstwie lub zakładzie transportu samochodowego mogą otrzymać prawo jazdy kategorii II po spełnieniu warunków przewidzianych w § 194 ust. 2 pkt 2, 3 i 4 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 295 z późniejszymi zmianami).

§ 7. Kierowca posiadający prawo jazdy kategorii III może kierować samochodami osobowymi i samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 t również z przyczepą mieszkalną (campingowa) o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 750 kg, jeżeli dopuszczalny ciężar całkowity tej przyczepy nie przekracza ciężaru własnego pojazdu samochodowego oraz jeżeli dopuszczalny ciężar całkowity złączonych pojazdów nie przekracza 3,5 t.

§ 8. Zarządzenie obowiązuje do dnia 31 grudnia 1970 r.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński
Minister Spraw Wewnętrznych: K. Świtala

126

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 26 czerwca 1969 r.

w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w biurach projektów.*(Monitor Polski z dnia 9 lipca 1969 r. Nr 29, poz. 222)*

Na podstawie § 11 uchwały nr 16 Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur projektów (Monitor Polski Nr 3, poz. 23) ustala się, co następuje:

Rozdział 1.**Planowanie funduszu płac.**

§ 1. 1. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w stosunku do budowlanych biur projektów oraz Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w stosunku do technologicznych biur projektów ustalają dla poszczególnych ministerstw (urzędów centralnych), prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) oraz centralnych organizacji spółdzielczych — zwanych dalej resortami — w ramach narodowego planu gospodarczego, następujące wskaźniki:

- 1) wartość produkcji sprzedanej,
- 2) osobowy fundusz płac ogółem, w tym: pracowników produkcyjnych,
- 3) bezosobowy fundusz płac,
- 4) zatrudnienie ogółem.

2. Do wartości produkcji sprzedanej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zalicza się przewidywaną na dany rok wartość produkcji według faktur za prace projektowe wykonane siłami własnymi. W razie pełnienia przez biuro projektów funkcji generalnego dostawcy, generalnego wykonawcy bądź inwestora zastępczego do wartości produkcji sprzedanej zalicza się przewidywaną na dany rok kwotę prowizji pobieranej z tytułu pełnienia tych funkcji.

3. Poszczególne resorty dokonują podziału wskaźników, o których mowa w ust. 1, dla podległych im biur projektów lub zjednoczeń grupujących (nadzorujących) biura projektów.

4. Poszczególne resorty oraz zjednoczenia grupujące (nadzorujące) biura projektów mogą w miarę potrzeby tworzyć, w ramach przyznanym im limitów, rezerwę dla zaspokojenia potrzeb związanych z tworzeniem w ciągu roku nowych bądź reorganizacją istniejących jednostek projektowych i rezerwę osobowego i bezosobowego funduszu płac przeznaczoną na zaspokojenie innych uzasadnionych potrzeb biur projektów. Podwyższenie zatwierdzonego w planie biura projektów wskaźnika udziału funduszu płac w wartości produkcji może być dokonywane w ramach posiadanej rezerwy jedynie wyjątkowo w wypadkach szczególnie uzasadnionych, za zgodą właściwego ministra; podwyższony wskaźnik obowiązuje od początku danego roku.

§ 2. 1. Jednostka nadrzędna na wniosek dyrektora biura projektów zatwierdza na dany rok w ramach przyznanym jej limitów następujące wskaźniki:

- 1) wartość produkcji sprzedanej,
- 2) osobowy fundusz płac pracowników produkcyjnych w kwocie bezwzględnej, przypadającej za wykonanie planu produkcji sprzedanej w 100%, z równoczesnym podaniem wskaźnika procentowego udziału osobowego funduszu płac pracowników produkcyjnych w wartości produkcji (pomniejszonego o ewentualne wynagrodzenia, o których mowa w ust. 2),
- 3) osobowy fundusz płac pracowników pozaprodukcyjnych, w tym fundusz premiiowy i fundusz wynagrodzeń zasadniczych pracowników działów studiów,
- 4) bezosobowy fundusz płac,
- 5) zatrudnienie ogółem.

2. W biurze projektów, w którym pracownicy uprawnieni są do wynagrodzeń przysługujących na podstawie przepisów szczególnych (np. Karty: Górnik, Hutnika, Kolejarza), wynagrodzenia te planuje się w odrębnych pozycjach z podziałem na pracowników produkcyjnych i pozaprodukcyjnych; wynagrodzenia te obciążają limity osobowego funduszu płac poszczególnych grup pracowników.

3. Jednostka nadrzędna przy zatwierdzaniu wskaźników, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala:

1) planowaną wartość produkcji sprzedanej przewidywanej do wykonania siłami własnymi biura projektów — w oparciu o posiadane przez biuro projektów i przyjęte do finansowania przez właściwe banki umowy oraz zlecenia i przewidywane do zawarcia umowy z uwzględnieniem posiadanej mocy produkcyjnej biura projektów;

2) planowany fundusz płac, w tym:

- a) planowany fundusz płac:
 - dla pracowników produkcyjnych — w oparciu o wielkość planowanej produkcji sprzedanej,
 - dla pracowników pozaprodukcyjnych, uwzględniając niezbędną do pracy biura obsadę stanowisk,
- b) planowany fundusz wynagrodzeń przysługujących na podstawie przepisów szczególnych (np. Karty: Górnik, Hutnika, Kolejarza), biorąc pod uwagę zgłoszone przez biuro kwoty niezbędne do pokrycia należnych z tego tytułu wynagrodzeń,

c) planowany bezosobowy fundusz płac — na podstawie przewidywanych wydatków niezbędnych na doraźne usługi zgodnie z obowiązującymi przepisami w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych.

§ 3. 1. Biuro projektów niezależnie od sporządzania na podstawie otrzymanych wskaźników rocznego planu techniczno-ekonomicznego (na zasadach obowiązujących przy sporządzaniu tych planów) sporządza i składa we właściwym oddziale banku finansującym roczny plan produkcji sprzedanej i funduszu płac w podziale na kwartały (miesiące). Przy podziale planu na kwartały (miesiące) należy uwzględnić:

- 1) odnośnie do planowanej produkcji sprzedanej — terminy wykonania prac,

2) odnośnie do osobowego funduszu płac — kształtowanie się stanu zatrudnienia w poszczególnych kwartałach (miesiącach), niezbędnego do prawidłowej realizacji zadań biura.

2. Biuro projektów w części planu dotyczącej osobowego funduszu płac wyodrębnia dodatkowo, zgodnie z postanowieniami szczegółowych zasad wynagradzania, w ramach:

- 1) funduszu płac pracowników produkcyjnych:
 - a) fundusz premii kwartalnych (miesięcznych),
 - b) fundusz nagród specjalnych,
 - c) fundusz dyrekcyjny, w tym fundusz premii uznaniowych,
- 2) funduszu płac pracowników pozaprodukcyjnych — fundusz premii bilansowej w wysokości 15% jednomiesięcznego funduszu wynagrodzeń zasadniczych ogółu pracowników finansowo-księgowych.

§ 4. Okresy miesięczne, o których mowa w §§ 3 i 7, dotyczą biur projektów, w których wprowadzone zostały zamiast premii kwartalnych premie miesięczne.

§ 5. Zmiany rocznego planu techniczno-ekonomicznego dokonywane są w wypadku zmian organizacyjnych, polegających na przyjęciu lub przekazaniu zadań i środków oraz w razie zwiększenia funduszu płac z rezerwy jednostki nadrzędnej — w terminie poprzedzającym okres ich wprowadzenia; przy zmianie planu bezosobowego funduszu płac mają również zastosowanie przepisy § 6 uchwały nr 235 Rady Ministrów z dnia 26 września 1967 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 57, poz. 277).

Rozdział 2.

Zasady rozliczania funduszu płac.

§ 6. 1. Rozliczanie osobowego funduszu płac dokonywane jest:

1) w ciągu roku — systemem narastającym za okres od początku roku do końca okresu rozliczającego,

2) za dany rok:

a) wstępnie za okres całego roku na podstawie złożonego w przewidzianym terminie sprawozdania finansowego,

b) ostatecznie na podstawie zatwierdzonego sprawozdania finansowego.

2. Do wartości produkcji sprzedanej, stanowiącej podstawę do ustalenia wysokości funduszu płac pracowników produkcyjnych, zalicza się wartość produkcji według wystawionych faktur za prace projektowe wykonane siłami własnymi i pobranych prowizji z tytułu pełnienia funkcji generalnego dostawcy, generalnego wykonawcy bądź inwestora zastępczego, zmniejszoną lub zwiększoną o sumę:

1) wynikającą ze skreśleń bądź uzupełnień faktur bez względu na okres, w którym zostały dokonane, oraz

2) utworzonych lub rozwiązanych rezerw na należności, tworzonych w trybie uchwały nr 168 Rady Ministrów z dnia 11 maja 1962 r. w sprawie tworzenia przez przedsiębiorstwa państwowe rezerw na pokrycie niektórych roszczeń pieniężnych (Monitor Polski Nr 45, poz. 213).

§ 7. 1. Osobowy fundusz płac dla pracowników

produkcyjnych uruchamiany jest i rozliczany w okresach kwartalnych (miesięcznych) w sposób następujący:

1) ustala się wielkość osobowego funduszu płac mnożąc wartość produkcji sprzedanej za okres od początku roku do końca kwartału (miesiąca) rozliczeniowego (§ 6 ust. 2) przez zatwierdzony wskaźnik udziału funduszu płac w wartości produkcji sprzedanej (§ 2 ust. 1 pkt 2),

2) ustala się kwotę osobowego funduszu płac uruchomionego w okresie poprzedzającym dany kwartał (miesiąc) rozliczeniowy (licząc od początku roku), a w odniesieniu do I kwartału (miesiąca) — kwotę, o jaką ewentualnie przekroczony został osobowy fundusz płac w roku ubiegłym (pkt 5),

3) ustala się wielkość przysługującego w danym kwartale (miesiącu) osobowego funduszu płac, odejmując od funduszu obliczonego zgodnie z pkt 1 fundusz obliczany zgodnie z pkt 2,

4) biuro projektów może uruchomić zaliczkowo w I, II i III kwartale danego roku dodatkowy fundusz płac ponad kwotę ustaloną zgodnie z pkt 3 jedynie do takiej wysokości, aby uruchomiony od początku roku osobowy fundusz płac nie przekraczał 90% osobowego funduszu płac planowanego na dany okres rozliczeniowy; w IV kwartale (w 3 ostatnich miesiącach roku) biuro projektów nie przysługuje prawo do uruchomienia zaliczkowo dodatkowego funduszu płac ponad kwotę ustaloną zgodnie z pkt 3 oraz § 21,

5) wypłaty funduszu płac, dokonywane ponad limit określony w pkt 4, w wyniku konieczności pokrycia wynagrodzeń zasadniczych i innych należności (poza premiami kwartalnymi i uznaniowymi) wypłacanych w ciężar osobowego funduszu płac — stanowią przekroczenie funduszu płac; na pokrycie przekroczenia funduszu płac banki udzielają kredytu o podwyższonym oprocentowaniu, a kwota odpowiadająca płaconym dodatkowym odsetkom za korzystanie z kredytu na pokrycie przekroczenia funduszu płac obciąża fundusz premiiowy pracowników pozaprodukcyjnych (§ 9 ust. 4).

2. Jeżeli wartość produkcji sprzedanej w pierwszych kwartałach (miesiącach) roku jest stosunkowo wysoka i przewiduje się jej spadek w okresach następnych, dyrektor biura projektów powinien dokonywać wypłat z uruchomionego funduszu płac jedynie do takiej wysokości, aby uzyskać oszczędność funduszu płac zabezpieczającą biuro przed powstaniem przekroczenia funduszu płac w następnych okresach. W razie zmniejszenia pracochłonności prac projektowych bez obniżenia ich ceny dyrektor biura zobowiązany jest zmniejszyć wypłatę odpowiedniej części funduszu płac.

3. Z uruchamianego funduszu płac wydziela się fundusz nagród specjalnych w wysokości ustalonej w szczegółowych zasadach wynagradzania, przekazując go na rachunek bankowy funduszu nagród specjalnych; zasady wypłat z tego funduszu regulują odrębne przepisy; nie wykorzystany w danym roku fundusz nagród specjalnych przechodzi na rok następny; nie wykorzystane środki funduszu nagród specjalnych w części pochodzącej z osobowego funduszu płac, przekraczające kwotę odpowiadającą dwukrotnej wysokości ustalonego na dany rok odpisu na ten fundusz, przekazywane są na fundusz gwarancyjny.

4. Nie wypłacona w danym okresie rozliczeniowym premia z powodu niespełnienia warunków premiowania zgodnie z obowiązującymi regulaminami przekazywana jest na fundusz gwarancyjny, przy zaliczeniu tych kwot do uruchomionego funduszu płac.

§ 8. Banki dokonują wypłat osobowego funduszu płac ponad kwoty ustalone w § 7 z tytułu wynagrodzeń wypłacanych:

1) z funduszu gwarancyjnego — za usuwanie wad dokumentacji przez pracowników produkcyjnych w ramach ich obowiązków służbowych, po uprzednim stwierdzeniu, że niemożliwe jest wyegzekwowanie bezpłatnego usunięcia wad przez pracowników, którzy ponoszą winę za złą jakość dokumentacji (np. jeżeli pracownicy ci już nie pracują w danym biurze, w razie choroby, ćwiczeń wojskowych),

2) z funduszu prac studialnych — za prace studialne na potrzeby wewnętrzne biura, wykonywane przez własnych pracowników produkcyjnych w ramach ich obowiązków służbowych,

3) z funduszu konkursowego — za wykonanie prac konkursowych (do wynagrodzeń tych nie wlicza się nagród i wyróżnień z tytułu wygranych konkursów).

Wypłaty te są dokonywane w ramach zgromadzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami środków na rachunkach tych funduszy.

§ 9. 1. Planowany fundusz płac dla pracowników pozaprodukcyjnych uruchamiany jest w okresach kwartalnych i rozliczany narastająco od początku roku; fundusz ten uruchamia się w wysokości zaplanowanej na dany okres rozliczeniowy pod warunkiem uruchomienia w danym okresie rozliczeniowym osobowego funduszu płac pracowników produkcyjnych w wysokości nie niższej od zaplanowanej na ten okres.

2. Jeżeli planowany na dany okres rozliczeniowy fundusz płac pracowników produkcyjnych nie jest w pełni uruchamiany, planowany fundusz płac pracowników pozaprodukcyjnych mnoży się przez ten sam wskaźnik, jaki zastosowano przy uruchamianiu funduszu płac pracowników produkcyjnych.

3. Planowany fundusz premii dla pracowników pozaprodukcyjnych uruchamia się w okresach kwartalnych jedynie do takiej wysokości, która znajduje pokrycie w funduszu płac obliczonym zgodnie z ust. 1 i 2; fundusz płac zasadniczych pracowników pozaprodukcyjnych uruchamia się w pełni niezależnie od stopnia uruchamiania funduszu płac pracowników produkcyjnych.

4. Fundusz premii ustalony zgodnie z ust. 3 zmniejsza się o kwoty potrącających w danym okresie rozliczeniowym premii oraz o kwoty odpowiadające płaconym dodatkowym odsetkom za korzystanie z kredytu na pokrycie przekroczenia funduszu płac, o którym mowa w § 7 ust. 1 pkt 5, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w ust. 5; zmniejszenia te przekazywane są na fundusz gwarancyjny.

5. Jeżeli przekroczenie funduszu płac, o którym mowa w § 7 ust. 1 pkt 5, nastąpił nie z winy pracowników pozaprodukcyjnych, jednostka nadrzędna może w indywidualnych wypadkach, na wniosek dyrektora biura, zezwolić na niestosowanie w części lub całości potrąceń, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 5, przy równoczesnym poleceniu potrącenia tych kwot z tej części funduszu gwarancyjnego biura projektów, która przeznaczona jest na nagrody spe-

cialne; potrącenia te przekazywane są do budżetu Państwa.

6. Jeżeli szczegółowe zasady premiowania przewidują zaliczkowe uruchamianie funduszu premiowego w okresach miesięcznych, wysokość uruchamianego zaliczkowo funduszu premiowego nie może przekraczać 70% planowanego funduszu premiowego (licząc w stosunku miesięcznym) zaliczki przekraczające przysługujący pracownikom fundusz premii obciążają fundusz premii następnym kwartałom (danego lub następnego roku).

7. Nie wykorzystany fundusz płac zasadniczych nie może zwiększać funduszu premiowego.

8. Fundusz premii rozliczany jest w stosunku rocznym na podstawie złożonego w przewidzianym terminie sprawozdania finansowego; nie wykorzystane kwoty funduszu premiowego powiększają fundusz gwarancyjny biura projektów.

§ 10. 1. Premię bilansową wypłaca się za terminowe i prawidłowe sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego, niezależnie od spełnienia warunków uprawniających do wypłaty premii kwartalnych, w ramach planowanego na ten cel funduszu.

2. Premie oszczędnościowe kierowców nie obciążają planowanego limitu funduszu płac pracowników pozaprodukcyjnych.

§ 11. 1. Wypłaty wynagrodzeń przysługujących na podstawie przepisów szczególnych (np. Karty: Górnik, Hutnika, Kolejarza) dokonywane są w ramach planowanego odrębnie na ten cel funduszu dla pracowników produkcyjnych i pozaprodukcyjnych w oparciu o złożone zapotrzebowanie biura projektów; w razie gdy zapotrzebowane kwoty przekraczają zaplanowany na ten cel fundusz, kwoty tego przekroczenia obciążają fundusz płac danej grupy pracowników.

2. Nie wykorzystany do końca roku fundusz planowany na wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, powiększa fundusz płac danej grupy pracowników.

§ 12. Po zatwierdzeniu planu funduszu płac przenoszenie kwot funduszu płac z grupy pracowników produkcyjnych do grupy pracowników pozaprodukcyjnych jest niedozwolone.

§ 13. 1. Bezosobowy fundusz płac podlega rozliczeniu za okres roczny.

2. Banki dokonują wypłat bezosobowego funduszu płac ponad limit określony w planie rocznym z tytułu wynagrodzeń wypłacanych na podstawie umowy zlecenia:

1) z funduszu gwarancyjnego — za usuwanie wad w dokumentacji po uprzednim stwierdzeniu, że niemożliwe jest wyegzekwowanie bezpłatnego usunięcia wad przez pracowników, którzy ponoszą winę za złą jakość dokumentacji (np. jeżeli pracownicy ci już nie pracują w danym biurze, w razie choroby, ćwiczeń wojskowych),

2) z funduszu prac studialnych — za prace studialne na wewnętrzne potrzeby biura

3. Przy zlecaniu prac studialnych osobom fizycznym mają zastosowanie limity górnych kwot zleceń obowiązujące przy udzielaniu zleceń na prace projektowe, określone:

1) rozporządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 grudnia 1958 r. w sprawie warunków i zasad zamawiania przez jednostki państwowe prac projektowych w budownictwie (Dz. U. z 1959 r. Nr 5, poz. 32) oraz

2) przepisami w sprawie zasad i trybu udzielania zezwoleń na wykonywanie prac projektowych w budownictwie przez pracowników zatrudnionych w organach administracji, przedsiębiorstwach i instytucjach, wydanymi na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o pozwoleńiach na działalność zawodową w zakresie projektowania w budownictwie (Dz. U. Nr 44, poz. 217), a w szczególności zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu udzielania zezwoleń na wykonywanie prac projektowych w budownictwie przez pracowników zatrudnionych w organach administracji, przedsiębiorstwach i instytucjach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowanych (Monitor Polski Nr 88, poz. 495).

Pracownikom własnym nie można zlecać do wykonania prac studialnych, których wykonanie należy do ich obowiązków. Prace studialne zlecane do wykonania własnym pracownikom, a nie wchodzące w zakres ich obowiązków, mogą być przez nich wykonywane tylko w czasie poza normalnymi godzinami pracy. W razie wykonywania prac studialnych w formie prac zleconych przez osoby fizyczne koszt własny tych prac ustala się w wysokości wynikającej z rachunku wykonawcy (bez dodatkowych narzutów), a w razie wykonywania tych prac przez jednostki gospodarki uspołecznionej (przedsiębiorstwa, instytuty itp.) — w kwocie wynikającej z faktury tej jednostki.

4. Wynagrodzenia konsultantów nie będących pracownikami biura projektów z tytułu wykonywania prac na podstawie umowy zlecenia dla potrzeb konkursu, w którym uczestniczy biuro, wypłacane są w ciężar limitu bezosobowego funduszu płac biura.

5. Wypłaty z bezosobowego funduszu płac za prace wykonane w ubiegłym roku dokonywane są w ciężar planu ubiegłego roku do dnia złożenia sprawozdania za IV kwartał ubiegłego roku.

Rozdział 3.

Zasady kontroli funduszu płac i sankcje za naruszenia obowiązujących przepisów.

§ 14. 1. Jednostki nadrzędne nad biurami projektów mają obowiązek przeprowadzania stałej kontroli prawidłowości wypłat z funduszu płac, badając w szczególności zasadność wykonywanych prac projektowych, jak i ich wycenę, prawidłowość fakturowania produkcji zakończonej zgodnie z obowiązującymi przepisami (prawidłowość ustalania produkcji sprzedanej) oraz zasadność zakwalifikowania poszczególnych pracowników na dane stanowisko ze względu na charakter wykonywanej pracy. Badanie zasadności wykonywanych prac projektowych polega przede wszystkim na ustaleniu, czy biuro nie przyjmuje do portfela zleceń prac projektowych nie mających zasadniczego znaczenia, przy jednoczesnym odrzucaniu zleceń na dokumentację dla inwestycji ważnych dla rozwoju gospodarki narodowej, czy nie zwiększa niezbędnego zakresu dokumentacji i czy nie wykonuje prac projektowych bez zawartych umów albo bez polecenia jednostki nadrzędnej oraz czy nie wykonuje dokumentacji mimo braku warunków do jej sporządzania (np. nie zatwierdzone założenia, brak badań geologicznych). Obowiązek

przeprowadzenia kontroli w zakresie określonym dla jednostek nadrzędnych nad biurami projektów mają również, w miarę potrzeby, banki finansujące biura projektów.

2. W razie stwierdzenia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1, jednostki nadrzędne nad biurami projektów z własnej inicjatywy lub na wniosek oddziałów banków finansujących te biura mają obowiązek stosowania sankcji w formie:

1) pozbawienia biura projektów całości lub części funduszu premiewego przypadającego dla pracowników produkcyjnych i pracowników pozaprodukcyjnych,

2) wprowadzenia obowiązku limitowania funduszu płac.

§ 15. 1. Pozbawienie biura projektów całości lub części funduszu premiewego następuje w razie jednorazowego stwierdzenia wyraźnego naruszenia przez biuro prawidłowości wypłat z funduszu płac, a w szczególności wynikających z naruszenia zasadności wykonywanych prac projektowych oraz za wyższenia ich wyceny.

2. Decyzję w sprawie pozbawienia biura projektów całości lub części funduszu premiewego podejmuje:

1) w razie zakwestionowania zasadności wypłat przez jednostkę nadrzędną biura projektów — kierownik tej jednostki,

2) w razie zakwestionowania zasadności wypłat przez oddział banku finansujący biuro — jednostka nadrzędna na wniosek oddziału banku; jednostka nadrzędna zobowiązana jest ustosunkować się do wniosku oddziału banku w ciągu 10 dni od dnia otrzymania wniosku.

§ 16. 1. W razie stwierdzenia powtarzania się nieprawidłowości, o których mowa w § 14 ust. 1, stosuje się wobec biura projektów, w którym te nieprawidłowości występują — zwłaszcza jeżeli stwierdza się jednocześnie brak kontroli jednostki nadrzędnej — sankcję w postaci wprowadzenia obowiązku limitowania funduszu płac.

2. Decyzję w sprawie zastosowania sankcji, o której mowa w ust. 1, podejmuje:

1) w razie stwierdzenia nieprawidłowości przez jednostkę nadrzędną biura projektów — kierownik tej jednostki,

2) w razie stwierdzenia nieprawidłowości przez oddział banku finansujący biuro — jednostka nadrzędna na wniosek oddziału banku; jednostka nadrzędna zobowiązana jest ustosunkować się do wniosku oddziału banku w ciągu 10 dni od dnia otrzymania wniosku,

3) w razie stwierdzenia przez oddział banku finansujący biuro projektów nieprawidłowości przy jednoczesnym braku kontroli jednostki nadrzędnej — właściwy minister na wniosek centrali banku.

3. Właściwy minister ustosunkowuje się do wniosku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, w terminie jednego miesiąca od daty złożenia wniosku.

4. W decyzji o zastosowaniu sankcji wprowadzenia obowiązku limitowania funduszu płac należy określić, czy znosi się całkowicie korektę funduszu płac ponad limit określony w planie, czy też dopuszcza się jej stosowanie w określonych granicach.

5. Biuro projektów po co najmniej rocznym dzia-

łaniu sankcji może zwrócić się o jej cofnięcie w razie:

1) usunięcia przyczyn powodujących zastosowanie sankcji,

2) podjęcia odpowiednich środków zaradczych, przeciwdziałających występowaniu podobnych nieprawidłowości w przyszłości, oraz

3) uzyskania pozytywnej opinii jednostki nadrzędnej i właściwego oddziału banku finansującego.

Decyzja o cofnięciu sankcji powinna być wydana w ciągu 30 dni od dnia wpływu wniosku.

§ 17. 1. Jednostki nadrzędne i banki finansujące biura projektów w razie stwierdzenia:

1) zaliczania do produkcji sprzedanej produkcji nie zakończonej lub

2) zawyżenia wartości produkcji sprzedanej mają obowiązek — niezależnie od sankcji przewidzianych w § 14 ust. 2 — dokonania odpowiedniej korekty należnego biura projektów funduszu płac.

2. W razie ujawnienia nieprawidłowości określonych w ust. 1 po dokonaniu przez biuro projektów wypłaty funduszu płac należy dokonać zmniejszenia funduszu płac za okresy ubiegłe z funduszu premiowego okresów następnych, niezależnie od roku kalendarzowego.

3. W razie stwierdzenia zawyżenia wartości produkcji sprzedanej — niezależnie od sankcji przewidzianych w ust. 1 — biuro projektów zobowiązane jest do zwrotu niesłusznie pobranych kwot na rachunek zleceniodawcy robót, a w braku takiego rachunku — do budżetu Państwa.

§ 18. Dla umożliwienia przeprowadzenia kontroli prawidłowości wypłat z funduszu płac i właściwego ustalenia potrzeb finansowych biura, zobowiązuje się biura projektów do prowadzenia rejestru zawartych umów; rejestr ten powinien w szczególności zawierać:

1) datę zawarcia umowy i jej wartość z podziałem na wartość wycenioną według obowiązujących cenników i wartość wycenioną według kalkulacji indywidualnej;

2) nazwę zleceniodawcy;

3) umowny termin wykonania pracy;

4) datę wydania wykonanej pracy zleceniodawcy.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe.

§ 19. Wprowadzenie zasad ustalania funduszu płac pracowników produkcyjnych w oparciu o produkcję sprzedaną nie stanowi podstawy do ustalania wskaźnika udziału funduszu płac pracowników produkcyjnych w wartości produkcji sprzedanej w wysokości wyższej od wskaźnika udziału funduszu płac pracowników produkcyjnych w wartości produkcji globalnej, obowiązującego dotychczas w danym biurze projektów; wyższy wskaźnik może być ustalony jedynie w wyniku dokonania zmian polegających na przesunięciu niektórych pracowników z grupy pracowników pozaprodukcyjnych do grupy pracowników produkcyjnych.

§ 20. Przy wprowadzaniu w ciągu 1969 r. zasad wynagradzania ustalonych uchwałą nr 16 Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur projektów (Monitor Polski Nr 3, poz. 23) należy:

1) fundusz płac pracowników produkcyjnych ustalić i rozliczyć w oparciu o produkcję sprzedaną za

okres od początku 1969 r., odliczając od tak ustalonej kwoty funduszu płac kwotę funduszu płac należną w 1969 r. według dotychczasowych zasad wynagradzania za okres przed wprowadzeniem nowych zasad wynagradzania,

2) fundusz płac pracowników pozaprodukcyjnych ustalić (w odniesieniu do okresu objętego nowymi zasadami wynagradzania) w ramach kwoty określonej w dotychczasowym planie techniczno-ekonomicznym na 1969 r., z tym że kwota ta może być podwyższona w wypadku, gdy biuro projektów otrzyma dodatkowe środki na fundusz płac w rozmiarach pokrywających tę podwyżkę w skali rocznej. Fundusz premiowy pracowników pozaprodukcyjnych rozlicza się odrębnie według dotychczasowych i odrębnie według nowych zasad wynagradzania.

§ 21. 1. W biurach projektów przechodzących z systemu ustalania funduszu płac pracowników produkcyjnych w oparciu o produkcję globalną na system ustalania funduszu płac w oparciu o produkcję sprzedaną ustala się następującą zasadę rozliczania funduszu płac:

1) w biurach projektów przechodzących na nowy system wynagradzania i ustalania funduszu płac w ciągu roku 1969, w których wielkość opłaconej produkcji w toku według obowiązujących cen sprzedaży na koniec 1968 r. jest większa od wielkości produkcji w toku ustalonej zgodnie z ust. 2 i 3 na koniec 1969 r., potrąca się z wartości produkcji sprzedanej w 1969 r. kwotę odpowiadającą tej różnicy;

2) w biurach projektów przechodzących na nowy system wynagradzania i ustalania funduszu płac od 1 stycznia 1970 r. stosuje się analogiczne zasady ustalania funduszu płac, z tym że dla ustalenia różnicy produkcji w toku przyjmuje się odpowiednio stan produkcji w toku na koniec 1969 r. i na koniec 1970 r.

Zmniejszona w ten sposób wartość produkcji sprzedanej stanowi podstawę do ustalenia (odpowiednio za rok 1969 i za rok 1970) funduszu płac dla pracowników produkcyjnych.

2. W biurach projektów, o których mowa w ust. 1, należy ustalić wielkość produkcji w toku w cenach sprzedaży według stanu na dzień 31 grudnia 1969 r. — przy wprowadzaniu nowych zasad wynagradzania w ciągu 1969 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 1970 r. — przy wprowadzaniu nowych zasad wynagradzania począwszy od dnia 1 stycznia 1970 r.

3. Zobowiązuje się jednostki nadrzędne biur projektów do przeanalizowania wykazanej zgodnie z ust. 2 wielkości produkcji w toku, biorąc pod uwagę zarówno jej realność, jak i potrzebę usprawnienia organizacji pracy w kierunku skracania cyklu projektowania. W razie stwierdzenia, że wykazana wielkość produkcji w toku jest zbyt wysoka, jednostka nadrzędna ustala dopuszczalną wielkość produkcji w toku odpowiadającą racjonalnej organizacji pracy i długości cyklu projektowania w danym biurze.

4. W razie zasadniczych zmian profilu produkcji (polegających na zwiększeniu udziału prac w krótkim cyklu projektowania) oraz znacznego zmniejszenia produkcji w danym biurze projektów, a w szczególności przy jego likwidacji, jednostka nadrzędna powinna odpowiednio zmniejszyć przyznane

biuru projektów przy wprowadzaniu nowego systemu płac środki na opłacanie produkcji w toku, obciążając tym zmniejszeniem fundusz płac pracowników produkcyjnych, obliczony w oparciu o wartość produkcji sprzedanej.

§ 22. 1. W razie powołania nowego biura projektów jednostka nadrzędna może, w uzasadnionych wypadkach wyrazić zgodę na ustalanie w tym biurze na okres przejściowy planowanego funduszu płac pracowników produkcyjnych w wysokości wynikającej z potrzebnego funduszu wynagrodzeń zasadniczych, powiększonego o fundusz premii nie przekraczający 25% funduszu wynagrodzeń zasadniczych; okres przejściowy nie może przekraczać pierwszego roku kalendarzowego działalności danego biura, a w razie powołania biura w ciągu roku — okresu do końca następnego roku kalendarzowego.

2. W okresie przejściowym dopuszcza się możliwość uruchamiania funduszu płac pracowników produkcyjnych w wysokości zaplanowanej zgodnie z ust. 1.

Rozdział 5.

Przepisy końcowe.

§ 23. 1. Biura projektów składają w oddziałach banków finansujących roczne plany produkcji sprzedanej i funduszu płac opracowane według instrukcji bankowej w terminach podanych w tej instrukcji.

2. Banki finansujące biura projektów dostosują do niniejszej instrukcji przepisy w sprawie bankowej kontroli funduszu płac.

§ 24. Zasady ustalone w niniejszej instrukcji nie dotyczą działalności biur projektów, obejmującej wyodrębnioną produkcję pomocniczą.

§ 25. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym uregulowanie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w podległych biurach projektów zgodnie z przepisami niniejszej instrukcji.

§ 26. W sprawach uregulowanych niniejszą instrukcją tracą moc przepisy dotychczasowe, w szczególności:

1) zarządzenie Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów (Dz. Bud. z 1963 r. Nr 11, poz. 42),

2) zarządzenie nr 82 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 13 grudnia 1962 r. w sprawie opracowywania przez biura (samodzielne pracownie) projektów operatywnych planów kwartalnych (Dz. Bud. z 1963 r. Nr 3, poz. 6),

3) zarządzenie Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 1 czerwca 1959 r. w sprawie zasad kontroli, opracowywania i wykonywania operatywnych planów państwowych biur (samodzielnych pracowni) projektów, wyceny przyjmowanych przez te biura (samodzielne pracownie) zleceń na prace projektowe, kształtowania się funduszu płac oraz wynagrodzeń pracowników w tych biurach (samodzielnych pracowniach), jak również wydajności pracy (Monitor Polski Nr 55, poz. 266),

4) okólnik nr 1 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 19 lutego 1963 r. w sprawie wykonywania przez biura (samodzielne pracownie) projektów pilnych prac ofertowych i projektowych dla potrzeb eksportu (Dz. Bud. Nr 7, poz. 28).

§ 27. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w poszczególnych biurach z dniem wprowadzenia w życie zasad wynagradzania określonych uchwałą nr 16 Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur projektów (Monitor Polski Nr 3, poz. 23).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *M. Krukowski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 141-6-700044 VII O/M Warszawa.

Drukarnia Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 5,9; ark. druk. 4,5. Zam. 551/69. 2 000 egz. P-26.